

Jézus közeli adventjének bizonyossága

1 December 12., szombat

Személyes bizonyosság-e számunkra, hogy Jézus eljövetele „közel van, az ajtó előtt”?

Könnyen, gyorsan „igen”-nel válaszolhatunk e kérdésre mint a Jézus visszajövetelét váró és hirdető adventnép tagjai. Nem fenyeget-e bennünket azonban az a veszély, hogy miközben meg vagyunk győződve Jézus megjelenésének közelségéről, mégsem rendülünk meg, mégsem élünk és cselekszünk ennek megfelelően? Ha Jézus eljövetele ténylegesen az ajtó előtt áll, akkor azonnal fel kellene ébrednünk, talpra állnunk és készülnünk – ez kétségtelen. Mégis, továbbra is bénák, mozdulatlanok maradunk. Az egymást követő figyelmeztető jelek ellenére is a napok úgy telnek továbbra is, mint ezelőtt.

Hitbeli elődeink adventvárása

Hasonlítsuk össze adventvárásunkat azoknak a hívőknek a magatartásával, akik a 2300 éves prófécia lejártakor, 1844-ben várták az Urat, a Miller-mozgalom idején, nem igeértéssel teljes, de buzgó hittel és szeretettel.

„A Krisztus második eljövételéről szóló tanítás elfogadói ráébredtek arra, hogy meg kell térniük, és meg kell alázkodniuk Isten előtt. Sokan, akik hosszú ideig ingadoztak Krisztus és a világ között, ekkor úgy érezték, hogy ideje állást foglalniuk. »Az örökkévalóság dolgait valóságnak látták. A menny közel volt hozzánk és Isten előtt bűnösnek érezték magukat.« Keresztény emberek lelkiileg új életre keltek. Érezték, hogy az idő rövid, és embertársaik érdekében gyorsan kell cselekedniük. A földi

világ jelentéktelenné vált, mintha kitárult volna előttük az örökkévalóság...

A megtértek kérve kérték mind testvéreiket, mind a bűnösöket, hogy készüljenek az ítélet napjára. Isten Lelke megnyugodott rajtuk, és szavaikból erő áradt. Mindennapi életük csendes bizonyosságtevése állandóan dorgálta a névleges és megszenvedetlen egyháztagokat...

Az üzenet államról államra terjedt, és mindenütt nagy érdeklődést keltett... Mindenütt hallatszott a szívhez szóló bizonyosságtevés... Keresztelő Jánoshoz, Krisztus előfutárához hasonlóan a prédikátorok a fa gyökerére teték a fejszét, és mindenkit arra buzdítottak, hogy teremjenek megtéréshez illő gyümölcsöket. Megrázó felhívásaik éles ellentétben álltak a szószékről hangzó közkedvelt »békesség, biztonság« ígéretekkel. Az üzenet, ahol csak felhangzott, megérintette az emberek szívét...

Őszinte bűnvallomások hangzottak el, és a családtagok egymás üdvösségéért fáradoztak. Sokszor lehetett hallani a buzgó ima hangját. Mindenfelé gyötrődő lelkek küzdöttek Isten-nel. Sokan egész éjszaka buzgón könyörögtek a bűnbocsánat bizonyosságáért, vagy rokoni és baráti megtéréséért. Minden rendű és rangú ember tódult az adventhívők istentiszteleteire... Ezekon az összejöveteleken érezhető volt a szent angyalok jelenléte, naponta növekedett az adventhívők száma. Amikor újra és újra felhangzott Krisztus közeli eljövételének bizonyítékai, roppant tömegek hallgatták

némán, lélegzet-visszafojtva a súlyos szavakat. Mintha a menny közeledett volna a földhöz, és a föld a mennyhez... Az összejövetelek résztvevői soha nem tudták elfelejteni azokat a különös jeleneteket, amelyeket láttak, és a mélységes érdeklődést, amelyet tapasztaltak...

Akik azt remélték, hogy nemsokára szemtől szemben állnak Megváltójukkal, olyan ünnepeles boldogságot éreztek, amelyet nem lehetett szavakkal kifejezni... Amikor a Krisztus-várók hite szerint közeledett az Úrral való találkozás ideje, vigyázva és komolysággal töltötték napjaikat. Reggelenként elsődleges kötelességüknek tartották, hogy meggyőződjenek arról, Isten elfogadja-e őket. Szívük szorosán összefonódott, sokat imádkoztak egymással és egymásért. Gyakran összegyűltek elhagyatott helyeken, hogy Istennel bensőségesen beszélgethessenek. A közbenjáró ima hangja mezőkről és ligetektől szállt a menny felé. Isten jóváhagyásának bizonyossága fontosabb volt nekik, mint a mindennapi táplálék, és ha felhő borult lelkükre, nem nyugodtak addig, amíg el nem vonult. Amikor Isten irgalmas bocsánatáról megbizonyosodtak, vágyakoztak arra, hogy meglátassák Őt, akit lelkük szeret.”

(Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 304., 328–330., 359–360. o.)

Fontos, intő jelek napjainkban

Vegyük számba, melyek voltak a legfeltűnőbb figyelmeztető jelek az utóbbi időben. Mindenekelőtt a jelenlegi világjárvány, amelyet még az ENSZ főtitkára is „globális ébresztőnek” nevezett. Csaknem egy éve nem sikerült kiismerni igazán és megtalálni a hatékony ellenszerét, miközben legyűri a gazdaságokat és megrendíti a társadalmakat. Sokaknak eszébe jut, hogy Jézus járványokról is szólt, mint eljövetele előjeléről, és arról is sokat hallunk, hogy még súlyosabb, még pusztítóbb járványok fognak megjelenni nagy valószínűséggel a közeljövőben. A jelenlegi világjárvány gazdasági és társadalmi következményei súlyos háborús konfliktusok veszélyét is magukban hordozzák. A föld még jobban „megtelik erőszakoskodással” Jézus próféciájának megfelelően (Mt 24,37 vö.1Móz 6,11). A sokféle lesújtó természeti katasztrófák tanúsítják, hogy a föld globális felmelegedésének a következményei máris itt vannak, és további súlyosbodásuk várható. Szemünk láttára megy végbe a legstabilabbnak hitt demokrácia, az Amerikai

Egyesült Államok megrendülése, illetve átalakulása abba az irányba, ahogyan a próféciák erről szólnak Jelenések könyve 13. fejezetében. Eközben a pápai enciklikák olyan világmegmentő programot hirdetnek és olyan „új globális vallást”, amelyet szintén előre jeleztek a próféciák.

Eszünkbe juthatnak Ellen G. White több mint száz évvel ezelőtt leírt sorai: *„Az eljövendő események előre vetik árnyékukat. Isten Lelke visszavonul a földről. Tengeren és a földön egymást követik a szerencsétlenségek. A viharok, földrengések, tüzek, áradások, gyilkosságok egyre gyakoribbak... Nincs semmi bizonyság, ami emberi vagy földi.”* (Jézus élete, 540. o.)

Íme a bizonyágtétel arról, hogy hová vezet, mibe torkollik majd ezeknek az eseményeknek a sűrűsödése és súlyosbodása: *„A mindenütt és ezer formában előforduló tengeri és szárazföldi balesetekben és szerencsétlenségekben, a hatalmas tűzvészekben, vad tornádókban és félelmetes jégverésekben, viharokban, árvizekben, ciklonokban, szökőárakban és földrengésekben Sátán keze van. Elsöpri az érő termést, amelynek következménye éhínség és nyomor. Halálos fertőt lehel a levegőbe, és emberek ezreit elviszi a ragály. E jelenségek egyre sűrűsödnek és súlyosbodnak. Ember és állat egyaránt pusztul...”*

A nagy csaló elhitei majd az emberekkel, hogy e bajokat Isten szolgálói okozzák. A menny haragját kihívók minden bajukkal őket terhelik meg... Azt állítják, hogy Istent sérti a vasárnapi nyugalom megszentelése, és ez a bűn csapásokat von maga után, amelyek addig tartanak, amíg a vasárnap megtartását szigorú törvények nem teszik kötelezővé...” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 524–525. o.)

Alvó egyház vagyunk – még mindig

Nem teljesedik-e be rajtunk a jövődőlés, hogy mindezek ellenére is alszunk, s a komoly igei intések sem mozgatnak meg minket úgy, mint kellene? Íme a ránk vonatkozó jövődőlések és intések:

„Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak.” (Mt 25,5)

„Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdjék a ti szívetek tobzódás, rézség és ez élet gondjai miatt, hogy váratlanul rátok ne jöjjön az a nap. Mert mint egy tör, úgy lep meg mindeneket, akik az egész

föld színén lakoznak. Vigyázatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az Emberfia előtt!” (Lk 21,34–36)

„Igen jól tudjátok ti magatok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj éjjel. Mert amikor ezt mondják: békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra, és semmiképpen meg nem menekednek. De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy ez a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok!” (1Thessz 5,2–6)

„Tudom a te dolgaidat, hogy nem vagy sem hideg, sem forró... langyos vagy... Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy, és fehér ruhát, hogy öltözeted legyen, hogy ne láttassék ki a te mezítelenséged rútsága. Szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem, légy buzgóságos azért, és térj meg! Ímé, az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő énvelem.” (Jel 3,15; 18–20)

Ahhoz hasonlít állapotunk, mint amikor Jézus tanítványai ismételten „visszaaludtak” a Getsemáne-kertben, a megrázó körülmények és Jézus figyelmeztetései („ezen az éjszakán mindnyájan elhagytok”) és kérlelései („vigyázatok és imádkozzatok; Simon, alszol, így nem bírál egy óráig vigyázni velem?”) ellenére.

„A tanítványok nem vették szívükre Uruk ismételt figyelmeztetését: »Vigyázatok és imádkozzatok!« (Mt 26,41) Először nagyon zavarba jöttek, amikor meglátták Mesterüket, aki rendszerint higgadt és méltósággal felruházott volt, hogy most miként küzd fel-foghatatlanul nagy szomorúságával. A tanítványok még imádkoztak, amikor meghallották a szenvedő Krisztus hangos kiáltását. Nem az volt a szándékuk, hogy elhagyják az Urat, de úgy látszott, megbénította őket a rémület. Ettől a bénultságtól csak úgy szabadulhattak volna meg, ha imában állandóan összeköttetésben maradnak Istennel. Nem fogták fel, hogy éberség, vigyázás és komoly imádkozás szükséges ahhoz, hogy ellent tudjanak állni a kísértésnek... János, a szerető és

szeretett tanítvány szintén aludt. Mestere iránt érzett szeretetének ébren kellett volna tartania őt. Komoly imádságának össze kellett volna vegyülnie azzal a könyörgéssel, amelyet szeretett Üdvözítője mondott legnagyobb gyötrelmei idején.”

„Jézus az alvó tanítványokban az alvó gyülekezet képviselőit látta, akik szunnyadnak, amikor virrasztaniuk kellene.” (Ellen G. White: Jézus élete, 593–594. o.; A Te Igéd igazság, 128. o.)

Mi hozhat változást, mi készíthet bennünket valódi felébredésre?

Íme a válasz: „Megújulásra kizárólag imára jövő válaszként számíthatunk. Emberek nem találhatnak örömet az Ige hallgatásában mindaddig, amíg nélkülözik Isten Szentlelkét. Amikor azonban a Lélek ereje megérinti szívüket, akkor az Istenről szóló beszéd nem marad hatástalan... A régi zászlóvivők tudták, mit jelent imában küzdeni Istennel, és miként lehet részesülni Lelke kiárasztásának örömeiben. Ők már meghaltak, s vajon kik azok, akik helyüket betöltik? Mi a helyzet a felnövekvő generáció tagjaival? Megtértek-e Istenhez? Engedünk-e a mennyei szenthelyen folyó megtisztító munkának, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, ami ébredésünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulásában reménykedünk? Az az idő sohasem jön el.

Az egyházban sokan vannak, akik nem tértek meg és nem egyesülnek küzdő, kitartó imában. Erre a munkára egyénileg kell elszánnunk magunkat! Többet kell imádkoznunk és kevesebbet beszélünk! ... Sokkal jobban kell félnünk a belső akadályoktól, mint a külsőktől. Az erő és siker akadályai sokkal nagyobbak magában az egyházban, mint a világban...

Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, hogy ezáltal az Úr kitölthesse Lelkét a most még lankadó és bűnös gyülekezetre. Ha Sátánon múlna, akkor egyetlen ébredés sem lenne Isten népe körében az idők végeztéig. De nem vagyunk tudatlanok módszereit illetően. Lehetséges ellenállni erejének. Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás is eljön. Sátán épp úgy nem tudja megakadályozni az Isten népére hulló áldás záporát, amint nem zárhatja be a mennyi ablakait, hogy ne essen eső a földre. Gonosz emberek és démonok nem állhatnak Isten műve útjába,

nem zárhatják el Lelkének jelenlétét népének tagjai előtt, ha ők odaadó, megtört szívvel megbánnák és elhagyják bűneiket, s hit által Isten ígéreteire hivatkoznak...

Isten Lelke nem jöhet el addig, amíg az út el nem készül számára. Komoly önvizsgálatot kellene tartani! Egyesült, kitartó imádkozásra, valamint az Isten ígéreteire hivatkozó, élő hitre van szükség. Ne a testünkre öltünk gyászruhát, mint a régi időkben, hanem lelkünket alázzuk meg mélységesen! Semmi okunk sincs az öndicséretre és önelégültségre... Alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt! Ő megvigasztalja és megáldja az őszinte keresőket. A munka előttünk áll. Be akarunk-e kapcsolódni? Gyorsan kell dolgozunk, határozott lépésekkel kell előrehaladnunk! Fel kell készülnünk az Úr nagy napjára!” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. kötet, 115–119. o.)

Felhívás

Elszánjuk-e magunkat arra, hogy haladék-

2 December 13., vasárnap

A kegyelemidő rövidsége – hogyan állunk meg a Bíró előtt?

Komolyan vesszük-e a sorsdöntő igei kijelentéseket: „Amiképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután ítélet, azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodszor bűn nélkül jelen meg azoknak, akik Őt várják üdvösségükre.” (Zsid 9,27–28) „Köztünk és az örök kárhozat vagy az örök üdvösség között csupán az élet van, a legmulandóbb dolog a világon” – írja Pascal. Akár meghalunk, akár életben érjük meg Jézus megjelenését – mindenképpen csak egy bizonytalanul rövid idő áll rendelkezésünkre, azután pedig itt a személyünkre vonatkozó ítélet: „Nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék aszerint, amiket e testben cselekedett, jót, vagy gonoszt.” (2Kor 5,10) Az a kijelentés, hogy Jézus másodszor bűn nélkül jelenik meg, nem az Ő személyére vonatkozik, hiszen első eljövetelekor is, egész földi életében mindvégig büntelen volt. Arra vonatkozik,

talanul a küzdő imádság útjára lépünk egyénilag? Egyesítjük-e imádságainkat értünk esedező nagy Főpapunk könyörgésével? Érezzük-e, hogy itt az idő, amikor nem szabad többé félnünk, visszariadnunk a teljes önátadástól, Istenre hagyatkozástól? Itt az idő, amikor nem szabad engednünk a belülről jövő, bűnös természetünkből származó vonakodásnak, ellenállásnak, és le kell győznünk a külső akadályokat, az időhiányt és a fizikai fáradságot is.

Ha megragadjuk Isten ígéreteit élő hittel, ha egyénileg is, és kisebb, „egy akaraton” lévő csoportokban is buzgó imádsággal keressük az Urat – személyes megújulásunk és a gyülekezet lelki megújulása érdekében –, akkor Ő bizonyosan munkálkodni kezd! Hiszen erre vár az egész menny! Ezen múlik üdvösségünk, és az, hogy a gyülekezeteink betöltik-e küldetésüket a kegyelemidő e végső szakaszában.

Bárcsak kezdete lehetne ez az imahét egy lelki megindulásnak, a holtpontról való kimozdulásnak a lelki ébredésért és megújulásért való könyörgés tekintetében!

hogy földre jövetelét meg kell előznie a bűnök eltörlésének. Az üdvözülendők számára „bűn nélkül”, felmentő ítélettel érkezik.

Ha ma kerülne sor nevünkre és személyünkre a vizsgálati ítéletben, vajon Jézus eltörlhetné-e a bűneinket? Nekünk ítélné-e „az igazság koronáját” (2Tim 4,8)? Igazán tudatában vagyunk-e annak, hogy a kegyelemidő lejárt a még közelebb van hozzánk, mint Jézus megjelenése?

A vizsgálati ítélet észrevétlenül tér át az élőkre, és így is zárul

Milyen komolyan int minket Jézus a tíz szűz példázata által arra, hogy idejében készüljünk el! Elkészhetünk, mert egyszer csak visszavonhatatlanul bezárul a szentély ajtaja, lejár a kegyelem ideje, véget ér Krisztus főpapi szolgálata!

„A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra.

A kegyelemidő röviddel az előtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben. Krisztus... előretétele korunkig, kijelenti Jelenések könyvében: »Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, s aki tisztátalan, legyen tisztátalan ezután is, és aki igaz, legyen igaz ezután is, aki szent, szenteltesse meg ezután is. Ímé hamar eljövök, és jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.« (22,11–12)

Az igazak és a gonoszok ekkor még halandó életüket élik a földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyei templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Az özönvíz előtt Noé belépett a bárkába, és Isten bezárta annak ajtaját, a gonoszok pedig kívül maradtak. Az utóbbiak, nem tudva, hogy végzetük megpecsételődött, még hét napig élték nemtörődöm, élvezetszerető életüket, és kinevették a közlgő ítéletre figyelmeztető intéseket. »Akképpen lesz – mondja a Megváltó – az Emberfiának eljövetele is.« (Mt 24,39) Csendben, észrevétlenül, mint éjfélnél a tolvaj, jön el a döntő óra, amikor minden ember sorsa megpecsételődik, és Isten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől.

»Vigyázzatok azért..., hogy ha hirtelen megérkezik, ne talál-jon titeket aludva.« (Mk 13,35–36) Veszélyben vannak azok, akik belefáradtak az örökösbe, s a világ varázsai felé fordulnak. Lehet, hogy éppen abban az órában mondja ki az egész föld Bírója az ítéletet: »Mégmértél a mérlegen, és híjával találtattál.« (Dn 5,27)» (Ellen G. White: A nagy küzdelem/Korszakok nyomában, 437. o.)

„Újra és újra figyelmeztetést kaptam az időmeghatározást illetően. Isten népe számára többé soha nem lesz időn alapuló üzenet. Sem a Szentlélek kitöltésének, sem Krisztus eljövetelének pontos idejét nem fogjuk meg tudni... Senki sem képes annak megjövendölésére, hogy az pontosan mikor lesz, mert »arról a napról senki sem tud«. Soha nem mondhatjátok azt, hogy egy, kettő vagy öt év múlva jön el. Ugyanakkor későbbre se toljátok eljövételét, azt állítván, hogy talán tíz vagy húsz év múlva sem érkezik el...»

Isten népének kötelessége, hogy lámpásaikban olajat tartsanak, és olyanok legyenek, mint akik az esküvőről visszatérő vőlegényre várakoznak... A lelkek megpróbálásának ideje a végéhez közeledik. Nap mint nap emberek sorsa pecsételődik meg... Jelenlegi feladatunk az, hogy lelkünket odaszánjuk Krisztusnak, hogy elkészülhessünk az Úrtól jövő felüdülés

idejére – a Szentlélek keresztségére... Isten nem tárta fel előttünk az üzenet hirdetésének és a próbaidő lejártának idejét.

„Levelek érkeztek hozzám, melyekben azt kérdezik, kaptam-e határozott világosságot a próbaidő végének idejére vonatkozólag. Azt kell mondanom, hogy egyetlen üzenetet hordozok, mégpedig ezt: most van itt az ideje a munkának, amíg tart a ma, mert az éjszaka eljön, amikor egy ember sem munkálkodhat többé... Nem tudom megmondani, mikor történik meg a Szentlélek kitöltése, amikor a hatalmas angyal lejön a mennyből, és egyesül a harmadik angyallal a munka befejezésére a földön. Üzenetem az, hogy csak akkor vagyunk biztonságban, ha felkészülünk a mennyből jövő felüdülés idejére azáltal, hogy lámpásainkat égve tartjuk.» (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet, 179–183. o.)

Cselekedeteink, jellemünk, szívünk indítékai az ítélet mérlegén

Igaznak nyilváníthat-e minket az „igaz Bíró” (2Tim 4,8) az ünnepélyes mennyei ítélőszék előtt (Dn 7,9–10)? Eltörölheti, megsemmisítheti-e bűneink feljegyzését mindörökre?

Íme néhány, a tényleges állapotunkra rámutató, bűneinkkel és hiányosságainkkal szembesítő bizonyosíték:

„Szomorúság tölt el, ha népünk állapotára gondolok... Súlyos bűnök vannak közöttünk, sok az elbizakodottság. Mégis az az általános nézet, hogy a gyülekezet virágzik, békességben és lelki jólétben. Ám a gyülekezet elfordult Krisztus követésétől, s most következetesen Egyiptom felé vonul vissza. Mégis, csak kevesen riadnak vagy lepődnek meg a lelki erő hiánya miatt... Mi az oka ezeknek a riasztó állapotoknak? Az, hogy sokan elfogadták ugyan az igazság elméletét, de anélkül, hogy igazán megtértek volna. Tudom, miről beszélek. Csak kevesen bánják meg szívből a bűneiket. Kevesen vannak, akikben mély, átható meggyőződés él meg nem újult természetük istentelenségéről. Nem cserélték ki hússzívre a kőszívüket. Kevesen hajlandók rázuhanni a sziklára, hogy összezúzta őket.»

„Sokan önelégülten tekintenek vissza azokra az évekre, amikor kiálltak az igazság mellett. Véleményük szerint az egykori megpróbáltatásokért és engedelmségért megilleti őket a jutalom. De hajdani tapasztalatuk csak bűnösebbé teszi őket Isten szemében, amiért nem tartottak ki a becsületességben és nem haladtak előre a tökéletesség felé.

Az elmúlt év hűsége sohasem teszi jóvá az idén elkövetett hanyagságunkat. A tegnapi igazmondás nem teszi jóvá a mai hazugságot.”

„Tudjuk, hogy a tíz szűz képviseli a hitvalló hívőket. Öt közülük bölcs, öt pedig balga. Attól félek, ez az átlag, amelyet az Úr előre látott, hogy a hívők készek vagy készületlenek lesznek. Mégis sokan azok közül, akik bár nagy világosságban, bőséges lehetőségekben és folyamatos kiváltságokban részesültek, nem rendelkeznek többel, mint az igazság elméleti ismeretével. Sokan azt képzelik, hogy csupán ez az ismeret az, amelyet Isten elvár. Ezek az emberek nem cselekvői az ígének.”

„A laodiceai üzenet mindazokra alkalmazható, akiknek nagy világosságuk és sok kedvező lehetőségük volt, de nem becsülték meg ezeket... Milyen éles fényben mutatja be a laodiceai üzenet azokat, akik azt gondolják, hogy minden igazságot ismernek, s büszkék az Isten Igéjében való jártasságukra, miközben annak megszentelő erejét nem tapasztalták az életükben. Isten szeretetének lángja nincs a szívükben, márpedig éppen ez a bizonyos buzgó szeretet az, amely a gyülekezetet a világ világosságává teszi... A legnagyobb erőfeszítéseket teheted, a legjobb igyekezetet tanúsíthatod missziószolgálatodban, ám ha ezt megrontja az önzés, ha erősen érződik benne az »én«, akkor Isten szemében semmi – megfertőztetett, romlott áldozatnak minősül. Ha a szív ajtaja nincs megnyitva Krisztus előtt, ha nem az Ő jelenléte tölti be a lélek templomát, ha nem az Ő isteni tulajdonságai hatnak át minden cselekedetet, akkor a mennyei mérlegen híjával találtatsz. De sokan nem látják ezt az igazi valóságában, nem látják, hogy abból a szellemből, amely belőlük árad, hiányzik Krisztus szelídsége és együttérző szívéllyessége, hiányzik a szeretet, amely egyedül tehetné őket a mennyei világosság közvetítőivé.”

„Mi lehetne nagyobb öncsalás a gondolatvilágunkban annál, mint ha abban bizakodunk, hogy amit teszünk, az helyes, miközben valójában teljes mértékben rossz? A hű Tanúbizonyosság üzenete azt állapítja meg, hogy Isten népe szomorú öncsalásban leledzik. Nem tudják, hogy állapotuk Isten szemében szánamegérő méltó. Miközben azok, akiknek az üzenet szól, abban a hitben ringatják magukat, hogy emelkedett lelkiállapotban vannak, Jézus üzenete szinte letöri ezt a hamis biztonságérzetet azzal a megdöbbenő leleplezéssel, hogy valódi lelkiállapotuk: vakság, szegény-

ség, elesettség. A bizonyágtétel metszően éles és szigorú, de nem lehet benne tévedés, mert a hű Tanúbizonyosság az, aki szól... Azoknak, akik tudásuk és teljesítményeik birtokában biztonságban érzik magukat, s gazdagoknak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében, nehéz elfogadniuk azt az üzenetet, amely kijelenti, hogy tévedésben vannak, és mindenemű kegyelmi és lelki ajándék híján valók. A megszenytelen szív mindennél csalárdabb és reménytelenül gonosz.”

„A félszívű keresztények rosszabbak, mint a hitetlenek, mert megtévesztő hitvallásuk és semleges álláspontjuk sokakat félrevezet. A hitetlen ember annak mutatja magát, aki. A langyos keresztények viszont sem nem jó világiak, sem nem jó keresztények. Sátán olyan munkára tudja felhasználni őket, amelyre senki mást nem tudna ilyen jól... Rosszabb állapotban vannak, mint azok, akik halottak törvényszegéseikben és bűneikben. Hallják az Igét, de nem alkalmazzák önmagukra, hanem mindig csak másokra.”

„Isten szolgálói egyre hangoztatják a Szentlélek ihlette figyelmeztető üzeneteket, feltárják a tévelygők jellemhibáit, de a válasz enyhi: »Nem vonatkozik rám. Nem veszem magamra az üzenetet. Amit tudok, azt megteszem, hiszek az igazságban.«”

„»De az a mondasom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad. Emlékezzél meg azért, honnét estél ki, és térj meg, és az előbbi cselekedeteket cselekedd.« (Jel. 2:4–5) Azoknak az embereknek, akikhez ezek a szavak szólnak, kiváló tulajdonságaik vannak, melyeket a hű Tanúbizonyosság elismer, mégis azt mondja, hogy van itt egy nagy hiányosság. Az összes többi jó tulajdonság sem pótolhatja ezt. A gyülekezet – mivel elhagyta első szeretetét – híjával találtatik a szenthely mérlegén. Vajon nem ez a mi esetünk is? Miért is kaptunk felhívást a megtérésre?...

Tanulmányozza a gyülekezet minden egyes tagja ezt a jelentős figyelmeztetést és feddést! Lássa meg mindenki, hogy az igazságért folytatott elméleti küzdelemben nem veszítette-e el Krisztus gyöngéd szeretetét? Nincs-e veszély abban, hogy sokan az igazságot valló misszionáriusokként tevékenykednek, de Krisztus szeretete nem szövö át munkájukat? Amikor ez hiányzik, minden más kiválóság elégtelen. Nem elegendő az igazság elméletében hinni. Az elmélet feltárása a hitetlenek előtt nem tesz benneteket Krisztus tanúivá! Tapasztalatokban és munkátokban alapvető szerepe volt annak a világosságnak, amely

örömmel töltötte be szíveteket, amikor először értettétek meg a napjainknak szóló üzenetet. Ez a világosság azonban kiveszett szívetekből és életekéből. Krisztus buzgóságok hiányára tekint, s kijelenti, hogy elbukatok és veszélyes állapotban vagytok. A Jézus iránti szeretet és Jézus szeretete a bűnös iránt kiesett azok vallási tapasztalatából, akik az evangélium hirdetésére hívtak el. Az emberiség Megváltója helyett az énjüket magasztalják.” (Ellen G. White: Bizonyságtételek 5.kötet, 217–218. és 101. o.; Kiben bízhatunk? IV., 88. o.; Review and Herald, 1902. márc. 11.; Bizonyságtételek 3.kötet, 252–253. o.; 44. sz. levél, 1898, 163/a sz. kézirat; Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 25. és 339–340. o.)

Főpapunk meg akar tisztítani bennünket, hogy megmenthessen

Jézus megtérésre, megszentelődésre készíttet, megtisztító megpróbáltatásokon vezet át, mielőtt ránk kerül a sor az ítéletben. Együttműködünk-e Ővele?

„Ezt mondja a próféta: »Kicsoda szenvedheti el az Ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az Ő megjelenésekor? Hiszen olyan Ő, mint az ötvös tüze, és a ruhamosó lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüstitisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.« (Mal 3,2–3) Azoknak, akik akkor élnek a földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból, a földön Isten népe között a megtisztulás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie...

E munka lezárulásakor Krisztus követői készen lesznek Uruk fogadására. »És kedves lesz az Úrnak a Júda és Jeruzsálem ételáldo-

zata, mint a régi napokban és előbbi esztendőknben.« (Mal 3,4) Akkor az egyház, amelyet Urunk magához fogad eljövetelekor, dicsőséges egyház lesz, amelyen nem lesz »szeplő vagy sömörögzés, vagy valami afféle« (Ef 5,27). Akkor olyan lesz, »mint egy hajnal, szép, mint a Hold, tiszta, mint a Nap, rettentés, mint a zászlóstábor« (Énekek 6,7).”

„Nem mindenkit pecsételnek el, aki szombatünnepelőnek vallja magát. Még akik másokat tanítanak az igazságra, azok között is sokan lesznek, akik nem nyerik el homlokukra Isten pecsétjét. Ővők volt a világosság, ismerték Mesterük akaratát, értették hitük minden pontját, tetteik mégsem álltak összhangban hitükkel. Akik annyira jártasak voltak a jövődölésekben és az isteni bölcsesség kincsházában, azoknak a tettek mezejére kellett volna vinniük hitüket...

Egyikünk sem nyeri el Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen hiba vagy folt éktelenkedik. Jellemhibáink kiküszöbölése a mi kötelességünk, hogy lelkünk temploma tisztán álljon, minden csúfságtól mentesen. Akkor majd ránk hull a késői eső, amint a korai eső hullott a tanítványokra pünkösdkor... Itt a felkészülés ideje! Isten pecsétje nem kerül tisztátalan, nagyravágyó, a világot szerető, csalárd és hamis szívű férfi és nő homlokára. Aki a pecsétet elnyeri, annak szeplő nélkül kell állnia Isten előtt, a menny várományosaként.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában, 379–380. o.; Bizonyságtételek 5.kötet, 214., 216. o.)

Felhívás

„Most kell szeplőtlenül megtartanunk magunkat és gyermekeinket a világtól. Most kell megmosnunk és megfehérítenünk ruhánkat a Bárány vérében. Most kell felülkerekednünk büszkeségünkön, szenvedélyeinken és lelki restségünkön. Most kell fölébrednünk és elszánt igyekezettel kiegyensúlyozottá tennünk jellemünket. »Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a szíveteket!«... Mit tesztek, testvéreim, a felkészülés komoly feladatának elvégzéséért?” (Bizonyságtételek 5.kötet, 215–216. o.)

Küzdünk-e családtagjaink megtéréséért és megszentelődéséért?

Ha a kegyelemidő bizonytalan rövidségét, a vizsgálati ítélet közeli lezárulásának lehetőségét komolyan vesszük, akkor nagyon komolyan foglalkoztat bennünket családtagjaink lelkiállapota, üdvösségének kérdése is. Rádöbbenünk mulasztásainkra, és új fogalmat nyerünk irántuk való kötelességeinkről.

Milyen intést közvetít Lót története?

Mire figyelmeztet minket Jézus felhívása, amelyet a végidőben élő keresztények számára fogalmazott meg: „Emlékezzetek Lót feleségére!” (Lk 17,32) Ha családtagjainknak nem tesszük bizonyosságot szóval és életünkkel arról, hogy „idegenek és vándorok” vagyunk e földön, jobb hazát várunk és keresünk, s ha nem küzdünk imában megtérésükért, nem tesszük nyilvánvalóvá, hogy Isten ítélete e világ felett lebeg, és el kell szakadni annak bűneitől, ortalmat keresve Istennél, akkor olyan fájdalmat és veszteséget élhetünk át a kegyelemidő lezártakor, mint Lót.

„Az idegenek, akiket Lót igyekezett megtalálni, megígérték neki, hogy megvédik őt és minden családtagját, akik vele együtt el akarnak menekülni a bűnös városból... Lót kisietett, hogy figyelmeztesse gyermekeit. Megismételte az angyalok szavait: »Keljetek fel, menjetek ki e helyből, mert elveszíti az Úr e várost!« De azoknak úgy tűnt, mintha csak tréfálna. Nevettek »babonás félelmén«... Lányai férjeik befolyása alatt álltak. Elég jól éltek Sodomában, s a veszélynek semmilyen jelét sem látták.

Lót szomorúan tért vissza otthonába. Az angyalok felszólították, hogy induljon, vigye magával feleségét, és még otthon lakó két lányát... Többi gyermeke ragaszkodott Sodomához, felesége pedig nem akart nélkülik távozni. Az a gondolat, hogy otthagyja azokat, akiket e földön a legjobban szeretett, elviselhetetlennek tűnt Lót számára... A bánattól kábultan még késlekedett, vonakodott távozni. Ha Isten angyalai nem lépnek közbe, az egész család Sodomával együtt pusztult volna el. A mennyei küldöttek kézen fogták Lót, feleségét és lányait, és kivezették őket a városból.

Azután otthagyták őket, és visszafordultak Sodomába, hogy elvégezzék a pusztítás munkáját. Egy másik angyal közeledett most Lóthoz... Parancsa meglepően hevesen hangzott: »Mentsd meg a te életedet, hátra ne tekints, a hegyre menekülj, hogy el ne vessz!«... Lót azonban zavarodottan és ijedten esedezett, hogy nem teheti meg azt, amit tőle kívánnak. Félt attól, hogy menekülés közben utoléri a csapás és meghal. Mivel ott élt a gonosz városban, a hitetlenség közepette, hite elhomályosult. A menny Fejedelme állt mellette, de ő mégis úgy könyörgött életéért, mintha Isten, aki a gondviselés és szeretet ilyen bizonyosságát adta, nem őrizné meg továbbra is. Rá kellett volna bízni magát a mennyei küldöttre, akaratát és életét az Úr kezébe kellett volna tennie, minden kétség és kérdés nélkül.

Ha Lót habozás nélkül engedelmeskedik az angyal intésének, és egyetlen könyörgés vagy kifogás nélkül menekül a hegyek közé, felesége is megmenekülhetett volna. Példájának befolyása megmentette volna társát attól a bűntől, amely megpecsételte a sorsát. Lót vonakodása és késlekedése azonban arra készítette feleségét, hogy ne vegye egészen komolyan Isten figyelmeztetését.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 159–161. o.)

Felelősségünk gyermekeinkért

„Aki valóban megtért, tudni fogja, hogy ha gyermekei vannak, akkor kötelessége a saját otthonában kezdődik. Gyermekei mérhetetlenül értékesek számára. Nem feledi, hogy a gyerekek az Úr családjának ifjabb tagjai, s minden erejével az Úr oldalára igyekszik állítani őket. Elkötelezte magát, hogy Krisztust szolgálja, tisztességet hoz rá, engedelmeskedik neki. Türelemesen, fáradhatatlanul törekszik úgy nevelni gyermekeit, hogy sohase váljanak a Megváltó ellenségeivé.

Isten az apákra és az anyákra ruházta a felelősséget, hogy megmentse gyermekeiket az ellenség hatalmából. Ez a feladatuk, olyan feladat, amelyet semmiképpen sem szabad elhanyagolniuk. A Krisztussal élő összekötte-

tésben álló szülők nem nyugszanak addig, míg gyermekeiket biztonságban, a nyájban nem látják. Ezt életük kötelességének tekintik.

Szülők, ne hanyagoljátok el a családotokban rátok váró munkát! Ez hittérítő munkátok legelső feladata! Apák és anyák, minden reggel szenteljétek magatokat Istennek, és gyermekeiteket is arra a napra. Ne számítsatok hónapokra és évekre, azok nem a tieitek. Egyetlen rövid napot kaptatok. Dolgozzatok a nap óráiban a Mesterért, mintha ez lenne utolsó órátok a földön!”

„Szülők! Egyesek közületek csak azért nevelnek gyermekeket, hogy a pusztító angyal majd megölje őket, hacsak magatartásokat gyorsan meg nem változtatjátok. Isten a gyermekeknél sem nézheti el az igazságtalanságot. Nem fogadhat el olyan gyermekeket, akiknek életében bűnös szenvedélyek nyilatkoznak meg. Nem mentheti meg őket a nyomorúság idején sem. Beletörődtek talán abba, hogy hanyagságotok következtében gyermekeitek elvesznek?”

„Gyermekkorban a gondolkodás még nagyon fogékony... s könnyen formálható... Isten azt szeretné, ha minden gyermek már kicsiny korában az Ő gyermeke lenne... Gyermeki szívük kész lehet az olyan hatások befogadására, amelyek végül tartósnak bizonyulnak... Egész gondolkodásmódjuk gyökeresen megváltozhat, úgy, hogy a bűn nem lesz kívánatos számukra, hanem utált és kerülendő dologgá válik.

Egyszer megkérdeztek egy lelkészt: »Hány éves kortól reménykedhetünk abban, hogy a gyermek kereszténnyé válik?« Így válaszolt: »A kornak ehhez semmi köze. Jézus szeretete, a hit, a bizalom, a megnyugvás – mind olyan dolgok, amelyekkel egyezik a gyermeki természet. Ahogy egy gyermek bízni tud az édesanyjában, úgy tud bízni Jézusban is, és úgy tudja szeretni Őt.«

A nyolc-tíz-tizenkét éves gyermekek már elég idősek ahhoz, hogy a személyes kereszténységről beszéljete nekik. Ne tanítsátok azt, hogy ráérnek majd később megbánni bűneiket és hinni az igazságban. Megfelelő neveléssel már nagyon fiatalon helyes nézet alakulhat ki bennük saját bűnös állapotukról, és arról, hogy Krisztus segítségével az üdvösség útján járhatnak.

Szülők, tegyétek fel magatoknak ezt a komoly kérdést: Úgy neveltük-e gyermekünket, hogy engedjen a szülői tekintélynek és engedelmeskedjék Istennek, szeresse Őt, s törvényét élete legfőbb útmutatójának tekintse?

Arra neveltük-e, hogy Jézus misszionáriusa legyen, s mindenkor jót cselekedjék?

Istent megismerni egyenlő az örök élettel. Erre tanítjátok-e gyermekeiteket, vagy arra, hogy megfeleljenek a világ követelményeinek? Arra készültök-e, hogy elfoglaljátok a lakhelyeket, amelyeket Isten készít számotokra?... Beszéljetek gyermekeiteknek a Megváltó életéről, haláláról és feltámadásáról. Buzdítsátok őket a Biblia tanulmányozására!... Értessétek meg velük, hogy olyan jellemet kell formálniuk, amely az örök életben is megállja a helyét. Úgy kell imádkoznunk, mint még soha, hogy Isten megtartsa és megáldja gyermekeinket!

Már egészen kicsi korukban meg kell tanítani a gyermekeket arra, hogy hibáikat és tévedéseiket Jézus elé vigyék. Tanítsátok őket, hogy kérjenek naponta bocsánatot minden rosszért, amit elkövettek.

Akik megismerték az igazságot és megértették jelentőségét, sőt tapasztalatokra tettek szert Isten dolgaiban, tanítsák meg gyermekeiknek a hitelveket mint megcáfolhatatlan igazságokat. Ismertessék meg velük hitünk alapelveit, az okokat, amiért szombatünnepelők vagyunk, s azt is, miért hívott el bennünket Isten mint Izráel gyermekeit, hogy választott nép, szent nemzet legyünk. Magyarázzuk meg egyszerű szavakkal ezeket gyerekeinknek, hogy könnyen megértsék, s ahogyan növekednek, szabjuk a tanításokat képességeikhez, míg csak szélesen és mélyen le nem rakjuk bennük az igazság alapjait.

Soha ne hagyjátok, hogy gyermekeitek azt gondolják: amíg nem érettek a keresztségre, addig nem is Isten gyermekei! Nem a keresztség teszi az embert kereszténnyé vagy megtértté! Ez csak egy külső jele annak, hogy megértették: Isten gyermekeivé lehetnek azáltal, ha elismerik Jézust megváltójuknak, s ettől kezdve teljesen Őneki szentelik életüket... Komoly oktatás után, ha a szülők meggyőződtek arról, hogy gyermekeik megértették, mit jelent a megtérés és igazán meg is tértek, hadd keresztelkedjenek meg...

A családoknak, mielőtt szent gyülekezéseinkre jönnek, kötelességük felkészülni... Rendezétek családi életeteket, készítsétek föl gyermekeiteket! Tanítsátok őket, hogy nem annyira szép ruhában, mint inkább tiszta kézzel és ártatlan szívvel kell Isten elé jönniük. Távolítsátok el minden akadályt, ami útjukba állhatna, minden köztetek lévő nézeteltérést!

A családi áhítatot nem szabad a körülmé-

nyektől függővé tenni. Nem engedhetjük, hogy időnként elmaradjanak az imák, s a sok tennivaló miatt elhanyagoljuk az imádságot. Ha így teszünk, azt a benyomást keltjük gyermekeinkben, hogy az imának nincs különösebb jelentősége... Apák és anyák, bármennyire is rátok nehezedik a mindennapi tennivalók terhe, soha ne mulasszátok el összegyűjteni családokat Isten oltára előtt! Kérjétek otthonotokra a mennyei angyalok oltalmát! Ne feledjétek, hogy szeretteitek mindnyájan kíséréseknek vannak kitéve... Ne húzzuk el olyan sokáig az időt, hogy azután mindannyian túl kimerültek legyünk ahhoz, hogy az áhítat idejében örömről leljük. Az estének egy korai órájában, amikor sietség nélkül, odafigyelve imádkozhatunk, háláadással tárjuk fel könyörgésünket és emeljük fel szavunkat boldogan, köszönettel Istenhez.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek 9.kötet, Elfogadható szolgálat és Vonzó áhítat c. fejezetekből; Bizonyágtételek a gyülekezet számára, régi kiadás, 150. o.; Gyermekevelés 340., 344–345., 347–348., 351–352., 366. o.)

Keressük az elveszetteket a családban!

„Az elveszett drachma példázata a családnak szól... Gyakran nagy a gondatlanság a családokban. Lehet a családtagok között olyan, aki elidegenedett Istentől, mégis milyen kevesen törődnek azzal, hogy az Isten által rájuk bízott érték el ne vesszen!

A példázat szerint az asszony szorgalmasan kutatja az elveszett ércpénzt. Gyertyát gyújt és kisöpri a házat. Mindent elmozdít helyéről, ami akadályozza a keresésben. Bár csak egy pénzdarabja veszett el, nem adja fel a küzdelmet, míg meg nem találja. Ez áll a családi életre is: ha csak egy tagja távolodott is el Istentől, mindent meg kell tenni a megkereséséért. A család többi tagja tartson szorgalmas önvizsgálatot. Gondosan mérlegeljék szokásaikat. Nézzenek utána, nincs-e valami félreértés, valamely hiba a magatartásukban, amelynek folytán az illető makacsul kitart megtéretlenségében.

Ha van a családban egyetlen gyermek is, aki nincs tisztában bűnös állapotával, a szülőknek nem szabad belenyugodniuk ebbe. Gyűjtsetek gyertyát! Kutassatok Isten ígéjében, és annak világosságánál vizsgáljatok át mindent gondosan, hogy meglássátok a veszteség okát. A szülők vizsgálják meg saját szívüket, vizsgálják meg szokásaikat és eljárásaikat.

A gyermek Isten öröksége, és mi felelősek vagyunk azért, hogyan bánunk az Ő tulajdonával.

Apák és anyák vágyakoznak távoli misszióterületekre, sokan tevékeny keresztény munkásságot fejtenek ki a családon kívül, miközben saját gyermekeik idegenek, távol állnak az Üdvözítőtől és szeretetétől. Gyermekeik megnyerését a szülők gyakran rábízzák a lelkipásztorokra és hitoktatókra, de ezzel nem tehetik le Isten előtti felelősségüket. A szülők akkor szolgálnak Istennek a legjobban, ha gyermekeiket keresztényeknek nevelik. Ez nagy türelmet igénylő, élethossziglani, küzdelmes munka...

Mindazonáltal még azok se csüggedjenek el, akik elhanyagolták kötelességüket. A drachmáját vesztett asszony addig kutatott, míg megtalálta az elveszett pénzt. Hasonló hittel és imával munkálkodjanak a szülők családjukért, szeretetben – mindaddig, amíg örömmel el nem mondhatják: »Ímhol vagyok én és a fiak, akiket adott nékem az Úr.« (Ésa 8,18)

A családi körben végzett hűségese munkánk által képesítjük magunkat arra a munkára, amelyet az Úr tágabb családjában folytathatunk mindazokkal együtt, akikkel – ha hűségesek maradunk Krisztushoz – együtt élünk majd az örökléten át. Krisztusban élő testvéreink iránt ugyanolyan érdeklődést tanúsítsunk, mint saját családunk tagjai iránt.” (Ellen G. White: Krisztus példázatai, Ez bűnösöket fogad magához c. fejezetből)

Felhívás

„A közeledő események utunkra vetik árnyékukat. Apák és anyák, kérlek titeket, hogy a lehető legkomolyabb erőfeszítéseket tegyetek most gyermekeitekért! Szülők, alázzátok meg szíveteiket Isten előtt! Kezddetek alapos munkába gyermekeitekért! Könyörögjétek az Úrhoz, hogy bocsássa meg, hogy elmulasztottatok gyermekeitek gondos nevelését! Kérjétek világosságot és útmutatást, érzékeny lelkiismeretet és tiszta ítélőképességet, hogy meglássátok tévedéseiteket és hibáitokat! Isten meghallgatja az alázatos és bűnbánó szívből jövő imát.

Ha családokkal szemben mulasztás terhel titeket, valljátok meg bűneiteket Istennek! Gyűjtsetek magatok köré gyermekeiteket és ismerjétek el mulasztásotokat. Mondjátok meg nekik, hogy reformokat szeretnétek bevezetni otthon, s kérjétek ehhez az ő segítségét.

güket is... Így elkezdhetek egy megújulási folyamatot, s azután tartsatok ki abban, járjatok az Úr útján!

Soha ne nyugodjatok bele abba, hogy gyermekeitek Jézustól elkülönülten nőjenek fel! Soha ne éreztétek jól magatokat, amíg ők

hidegek és közömbösek! Éjjel-nappal könyörögjétek Istenhez! Imádkozzatok és munkálkodjatok gyermekeitek lelkének üdvösségéért!” (Ellen G. White: Gyermeknevelés, 393–394. o.)

4 December 15., kedd

Hogyan viszonyulunk hittestvéreinkhez az idő rövidségének tudatában?

Milyen együttérzést, milyen szeretet-közösséget, egymással való törődést szeretne látni Jézus a gyülekezet tagjai között?

Íme az Ige válasza:

„Azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk... Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.” (Rm 12,5; 10)

„Ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind, akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig a Krisztus teste vagytok, és tagjai rész szerint.” (1Kor 12,25–27)

„Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásotokhoz, mellyel elhívatatok. Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, igyekezőn megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelében. Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívásotoknak egy reménységében hívatatok el is.” (Ef. 4,1–4)

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek, amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13,34–35)

A kegyelemidő rövidségének tudatában még sokkal fokozottabb figyelemmel és szeretettel kell törődnünk egymással. Jézus megjövendölte: a vég idején Sátán azon munkálkodik, hogy a fenti eszménynek éppen az ellenkezője legyen jellemző a gyülekezetekre. Az ellenség olyan állapotokat akar előidézni, hogy a gyülekezetben is megvalósuljon: „a szeretet sokakban meghidegül” (Mt 24,12). Fájdalom-

mal kell elismernünk, hogy ezt nagymértékben sikerült elérnie az élet hajszájával, személyes hitéletünk legyengítésével és egyéb eszközökkel. Ha elveszítjük az „első szeretetünket” Krisztus iránt, vagy akár csak alábbhagy ez a szeretet, akkor törvényszerű, hogy az egymás iránti szeretet is kihűl vagy legalábbis megfogyatkozik. Ebben az állapotban vagyunk, de nem maradhatunk ebben!

Ma különösképpen érvényes az igei felhívás: „Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítétek föl, és lábaitokkal egyenesen járjatok, hogy a szánta el ne hajoljon, sőt inkább meggyógyuljon. Kövessétek mindenki irányában a békességet és a szentséget, amely nélkül senki sem látja meg az Urat, vigyázzván arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon...” (Zsid 12,12–15)

Távolítsunk el mindenfajta ítélezést, rosszhiszemű vagy ellenséges érzelmet és beszédet, amelyek Sátán magvetései közöttük!

„Lelki eredményességünk egyik legnagyobb akadályja az egymás iránti szeretet és tisztelet hiánya... A menny megvilágosítására van szükségünk, úgy, hogy amikor testvéreink arcába tekintünk, arra gondoljunk: Krisztus vérenek árán vásárolta meg őket. Értékesek az Ő szemében. Úgy kell szeretnem őket, ahogyan Krisztus szeret engem. Ők az én munkatársaim az aratás mezején, ezért egységben kell lennem velük...”

Isten Lelkét bántjátok meg azzal, ha gonoszt tételeztek föl egymásról, ha szívetek gondolatát a nagy Vádoló uralja, aki azzal foglalkozik, hogy éjjel és nappal vádolja őket Isten előtt. Sátánnak erre a feladatra kiképzett katonái vannak, hogy szétdúlják az egységet a testvérek között, amelynek a megteremtéséért Krisztus oly súlyos áldozatot hozott...

Az ellenségnek az a célja, hogy a pártokra

szakadás lelkületét szítsa, a széthúzás érületét hozza be... Ne vétkezzünk azzal, hogy meghallgatjuk a testvérek elleni híreket, vagy gonoszt gondolunk testvéreink felől. Minden gonosz beszéd, minden szó, melyet gúny hat át, minden olyan megjegyzés, amely leszól valakit – mind-mind Krisztus imájától való eltávolodás...

Minden, amit azért mondunk, hogy gyanút támasszunk, hogy sarat dobjunk, vagy ellene szóljunk azoknak, akik Isten megbízott eszközeiként fáradoznak, Sátán oldalán való munkálkodás. Gyöngeséget okozunk ezzel a tulajdon lelkünknek, és súlyosan akadályozzuk Isten munkájának előrehaladását...

Az irigység elterjedtebb, mint képzelnénk. Az előítélet bátorítást nyer és megerősödik azáltal, hogy belemerülnek olyan emberek, akiknek pedig föl kellene ismerniük annak ártalmas hatását, s ki kellene úzniük ezeket a dolgokat lelkük templomából. A féltékenység kegyetlen, mint a sír. Sátán beveti ezeket a mesteri kísértéseket, hogy nem csupán barátokat, de testvéreket is elidegenítsen egymástól...

Isten szent törvényének fényénél vegyünk alaposan szemügyre minden önzést, minden érzelmet, amelyet magunkban melengetünk, hogy megvizsgáljuk, vajon megtartjuk-e Isten törvényének elveit, vagy sem...

Testvéreim, ha cselekvői is leszünk az Igének, és nem csupán hallgatói, akkor sokkal kevesebbet foglalkozunk majd magunkkal, ösztönös érzéseinkkel, büszkeségünkkel, s akkor másokat valóban többre fogunk becsülni önmagunknál."

„Semmi keresnivalója közöttünk egymás bírálásának, elítélésének, a rideg gondolatoknak és a kemény beszédeknek! Az ilyen lelkülettel elűzzük gyülekezeteinkből Krisztust, és Sátán veszi át a parancsnokságot. Ne engedjünk behatolni semmit, ami keresztényietlen, ami rideg lelkületű. Hát nem azért jövünk össze, hogy esedezzünk Krisztus könyörületéért és bocsánatáért? Megváltónk világosan megmondta: »Amilyen ítélettel ítélték, olyanul ítélnék meg titeket, és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek majd nektek is.« Ki tud szeplőtlen jellemmel, ártatlan étellel állni Isten elé? Hogyan merjük hát bírálni és elítélni testvéreinket? Akik maguk is csak Krisztus érdemeiért remélhetnek üdvösséget, akik véreinek erényeiben keresnek bocsánatot vétkeikre, azoknak kötelességük, hogy szeressék, szánják bűnös társaikat, és megbocsássanak nekik...

Minden gyülekezet komolyan igyekezzék kiírtani a gonosz beszédet, a bíráló lelkületet, mint olyan bűnöket, amelyek a legnagyobb rosszat termik a gyülekezetben. Mint magának Sátánnak a cselekedete, úgy essék megrovás alá a rideg hibakeresés... Isten félelmétől és szeretetétől készítve, mindenki zárja be fülét a pletyka és szidalmazás előtt...

Az ördög örökké bizalmatlanságot, elidegenülést és rosszakaratot igyekszik támasztani Isten népe körében. Gyakran arra csábít minket, hogy eltörpítve lássuk jogainkat, amikor nincs is rá okunk. Akik jobban szeretik önmagukat, mint Krisztust és ügyét, azok a saját érdekeiket tekintik legfontosabbnak, s minden kínálkozó alkalmat megragadnak ezek védelmére...

Sokan, még azok közül is, akik lelkiismeretes keresztényeknek látszanak, nem fordulnak egyenesen azokhoz, akik szerintük hibát követtek el, hogy Krisztus szellemében tárgyalják meg az ügyet és imádkozzanak egymásért. A vetélkedés, a viszály szégyent hoz az igazság ügyére. Akik ilyen lépésekre képesek, az ellenség gúnyolódásának teszik ki a gyülekezetet, s a sötétség hatalmainak diadalát okozzák. Föltépik Krisztus sebeit, s nyilvános szégyennek teszik ki Őt." (Ellen G. White: Kiben bízhatunk? I., 40–44. o.; Bizonyosságtételek 2.kötet, 287., 289., 85. o.)

Magatartásunk a tévelygőkkel szemben

Úgy bánunk-e meggyengült, megkísértett, tévelygő testvéreinkkel, amint erre Jézus példát adott? Követjük-e az igei útmutatást? „Atyámfiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is. Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek e a Krisztus törvényét!" (Gal 6,1–2)

„Népünk körében hiányzik a mély odaadás, a lelket megindító szeretet és szánakozás a megkísértettek és tévelygők iránt. Sokan fagyos hidegséget és bűnös hanyagságot árulnak el... Milyen keveset találunk Krisztus szánakozó gyöngédségéből hitvalló követői között! Ha valaki megbotlik, a többiek veszik maguknak a bátorságot, és a lehető legsötétebb színben tüntetik fel az esetet. Könyörtelen szigorral bánnak el testvéreikkel, pedig talán ők is ugyanolyan bűnösök másvalamben. Úgy tüntetik fel a tudatlanságból, meg gondolatlanságból vagy gyengeségből elkö-

vetett tévedést, mint előre eltervezett, szándékos bűnt. Némelyek, ha letérni látnak valakit a helyes útról, így szólnak: »Ugye megmondtam! Tudtam, hogy megbízhatatlan.« Ez Sátán álláspontja. Ujjonganak, mert gonosz gyanúsítgatásaik igaznak bizonyultak...

Emelkedjünk magasabb színvonalra, mert másként méltatlanok vagyunk a keresztény névre. Ápoljuk Krisztus lelkületét, amellyel a bűnösök megmentésén fáradozott! A tévelygők ugyanolyan kedvesek előtte, irgalmának ugyanolyan győzelmi jelvényeivé, országának ugyanolyan örököseivé válhatnak, mint mi... Csakis azok élnek Krisztusért, csak azok hoznak nevére tisztességet, csak azok méltóak Mesterükhöz, akik igyekeznek megmenteni az elveszettet.” (Ellen G. White: Bizonyágtételek II., 282–285. o.)

A valódi keresztény egység fontossága

„Amikor a jelenvaló igazság követői szeretetben egyesülnek, komolyan tudnak majd hatni a környezetükre. Sátán jól tudja ezt. Sohase volt eltökéltebb, hogy Isten igazságát azzal semmisítse meg, hogy keserűséget és szakadást idéz elő az Úr népe között.

Ellenünk van a világ, ellenünk a népegyházak, ellenünk lesz nemsokára az ország törvénye is. Ha volt valaha idő, amikor Isten népének össze kellett fognia, az most jött el... Most hangzik a könyörület utolsó üzenete. Ítéletre megidézett férfiakkal és nőekkel állunk szemben... Ha jellemünk bizonyítja az igazság megmentő erejét, akkor világossággal szolgálunk másoknak – élő levelek leszünk, melyeket ismernek és olvasnak az emberek. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy a viszály és a széthúzás szításával helyet engedjünk a Sátánnak.

Egység és szeretet tanítványai körében – ezért imádkozott Megváltónk utoljára, mielőtt keresztre feszítették. Nem önmagáért aggodott a kereszt kínja előtt, hanem azokért, akiket megbízott földi munkájának folytatásával. Kemény megpróbáltatások vártak rájuk, de Jézus látta, hogy a legnagyobb veszély számukra a keserűség és pártoskodás lelkülete lenne. Ezért imádkozott így:

»Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te Igéd igazság. Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra. Én értük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban. De nem csak őértük könyörgök, hanem azokért akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, amint Te énbennem, Atyám, és én Tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy Te küldtél engem.« (Jn 17,17–21)” (Ellen G. White: Bizonyágtételek 2.kötet, 77–78. o.)

Felhívás

Kérjük az Úrtól, hogy távolítson el szívünkől minden akadályt, és tanítson meg minket egymást tiszta szívből, buzgón szeretni! (1Pt 1,22) Törődjünk egymással, érdeklődjünk egymás iránt, támogassuk egymást a hit-harcban és az élet gondjainak hordozásában!

Változtassunk azon a szemléleten, hogy akkor ápoljuk majd a kapcsolatot hittestvéreinkkel, ha saját dolgaink végére érünk, ha saját gondjainkat letettük már! Ha így gondolkodunk, akkor soha vagy csak nagyon ritkán jutunk hozzá ahhoz, hogy meglátogassunk egy testvért, vagy meghívjuk magunkhoz, avagy akár csupán ahhoz, hogy felhívjunk valakit, vagy megkeressük néhány szeretetteljes sorral! Azért apad el köztünk a testvéri szeretet, mert ki-ki igazolva érzi magát, hogy sok munkája, gondja miatt nem jut el testvéréhez. Már-már el is felejtjük, milyen áldás és boldogság származik az önfeláldozó testvéri szeretet gyakorlásából. Sokan már régóta nem ízlelték meg azt az örömet és áldást, amely abból fakad, hogy hitben testvérünk segítségére sietünk – akár lelki, akár fizikai gondja van – tengernyi munkánk-gondunk közepette és ellenére is!

Az Úr nem akarja, hogy egy is elveszen az övéi közül, akiket vérén váltott meg. Szeressük hát egymást úgy, ahogyan Ő szeret mindnyájunkat! Támogassuk egymást az utolsó szakaszon, egészen a végső győzelemig – mint küzdőtársak, mint szerető és ragaszkodó testvérek!

Együttérzünk-e a veszendő tömegekkel, munkálkodunk-e értük?

Miért, milyen feladatra hívta el Isten az adventnépet, amelynek tagjai vagyunk? Mindnyájan tudjuk. Tudjuk az idő rövidségét is. És mégis, imádkozunk-e, dolgozunk-e teljes szívből, az Úrtól nyert erővel a veszendőkért, akik mit sem tudnak a kegyelemidő közeli lezárásáról?

Küldetésünk

„Mint nép távol állunk attól, amilyennek Isten látni szeretne bennünket... Hitre, élő hitre van szükségünk, és olyan bizonyágtevésre, amely behatol a bűnös szívébe. Túl sok a prédikáció, és túl kevés a szolgálat... Az előttünk álló munka minden erőnk megfeszítését, erős hitet és állandó éberséget követel. Időnként az utunkba kerülő nehézségek igen elbátortalanítóak lesznek, a munka nagysága megrémít. Isten segítségével által azonban szolgálói végül győzelmet aratnak...

Az angyalokat az ég közepén repülve látjuk a Bibliában, figyelmeztető üzenetet hirdetnek a világnak, és közvetlen hatással vannak a földi történelem végső napjaiban élő emberekre. Az angyalok szavát senki nem hallja, mert ők Istennek a mennyei világgal összhangban munkálkodó népet jelképezik. Isten Lelke által világosságot nyert és az igazság által megszentelt férfiak és nők hirdetik a három, egymást követő üzenetet...

Ha az Úr hamar jön, akkor még az elmúlt évek buzgóságánál is tevékenyebben kellene az emberek elé tárunk az igazságot. Ennek kapcsán felidéztem magamban az adventhívők tevékenységét az 1843-as és 1844-es esztendőkből. Akkoriban sokat jártunk házról házra, és egyesült igyekezettel figyelmeztettük az embereket Isten Igéjének szavaira. Ma nagyobb erőfeszítéseket kell tennünk az első angyali üzenet hűségese hirdetőinél...

Ki hajlandó vállalni a munkát Isten hitvalló népének tagjai közül, hogy az ismeret hiánya miatt elveszőfélben levő lelkekért dolgozzék? A világot figyelmeztetni kell! Sok olyan területet tárt elém az Úr, ahol odaszentelt, hűségese és fáradhatatlan munkásokra van szükség. Krisztus sokak szívét és értelmét nyitogatja nagyvárosainkban, akiknek a

Szentírás igazságaira van szükségük... Fel kell ébrednünk, hogy együtt érezzünk Krisztussal és embertársainkkal.”

„Amikor a gyülekezet ráébred szent hívására, akkor majd sokkal több odaadó és meghallgatásra találó ima száll fel a mennybe, azt kérve, hogy a Szentlélek mutassa meg Isten népének a lelkek megmentésére irányuló kötelességét... A gyülekezet állapota akkor nem fog hanyatlani, ha a tagok a kegyelem trónjához folyamodnak segítségért, hogy együtt tudjanak működni a romlás szélén álló lelkek megmentésének nagyszerű munkájában. Egy tevékeny, élő gyülekezet tagjai felismerik, hogy fel kell venniük Krisztus igáját, és együtt kell hordozniuk Ővele.

A menny világa olyan megszentelt emberi eszközökre vár, akik által Isten megszólíthatja népét, általuk pedig a világot. Isten csak megszentelt, önmegtágadó gyülekezeten keresztül tud munkálkodni... Vajon felismeri-e felelősségét a gyülekezet?

Isten arra vár, hogy Krisztus, a legnagyobb misszionárius, Lelkét adhassa azoknak, akik önmegtágadó és önfeláldozó oda-szánással dolgoznak... Napjaink munkájában nem annyira pénzre, talentumra, tanultságra vagy ékesszólásra van szükség, mint inkább alázattal ékesített hitre... Amikor az isteni hatalom egyesül az emberi erőfeszítéssel, a munka úgy terjed, mint a tűz a tarlón. Isten olyan erőket alkalmaz majd, melyeknek erejét ember képtelen felfogni.” (SM/Szemelvények Ellen G. White írásaiból, II. kötet, 358., 361., 386–387., 367., 382–383. o.; I. kötet, 109–111. o.)

Mulasztásaink miatt Isten szigorúan, de igazságosan szól hozzánk

„Isten a mai időben is elhívta az egyházát – mint régen Izráelt –, hogy a föld világosságául szolgáljon. Az igazság hatalmas bárdjával – az első, második és harmadik angyal üzenetével – elválasztotta őket az egyházaktól és a világtól, hogy szent közelségébe vonja e népet. Törvényének őrizőivé tette őket, és rájuk bízta a korunknak szóló nagy igazsá-

gokat. Mint a régi Izráelre bízott törvények, ezek is szent megbízatást jelentenek, s mind-
ezt közölnünk kell a világgal... De a világot
uraló bűnök behatoltak a gyülekezeteinkbe és
azok szívébe, akik Isten különleges népének
tartják magukat... Az ószövetségi egyházban
tapasztalt engedetlenség és kudarc jellemzi –
de nagyobb mértékben – azt a népet, amely
ezt a nagy világosságot nyerte...

A gyülekezet tagjai láthatják, hogy a vég
közel van. Látják a tömegeket, amelyek na-
ponta áthágyják Isten törvényét. Mégis jobban
érinti őket munkájuk, gazdagságuk, áruik,
ruháik és gyomruk, mint azoknak a férfiak-
nak és nőknek a sorsa, akikkel majd találko-
zniuk kell az ítélet napján. Alszik a nép, amely
állítja, hogy engedelmeskedik az igazságnak.
Ha ébren lennének, nem vennék ilyen köny-
nyen a dolgokat. Az igazság szeretete kiháló-
ban van szívékből. Példájuk alkalmatlan ar-
ra, hogy meggyőzze a világot, hogy nagyobb
igazságnak vannak birtokában, mint bárki
más a földön...

Testvéreim, sokan közületek azzal a kifo-
gással tartják távol magukat a munkától,
hogy képtelenek másokért dolgozni. Kérde-
zem: Isten tett tehetetlenné?... Nem adott-e
Isten legalább egy talentumot, hogy azt fej-
leszd – nem a saját kényelmedre és megelé-
gedésére, hanem Őérte?... Valóban alig akad
valaki, aki felelősnek érzi magát Isten iránt...

A háború alatt akadtak férfiak, akik be-
teggé tették vagy megcsonkították magukat,
hogy ne kelljen bevonulniuk, alkalmatlanok
legyenek a katonai szolgálatra. Sokan
ugyanazt tették Isten ügyével kapcsolatban.
Megcsonkították testi-lelki képességeiket, és
ezért képtelenek elvégezni a munkát, amelyre
pedig oly nagy szükség van... Akik világossá-
got és igazságot nyertek, maroknyi nép csu-
pán a gonoszok összes seregei ellen. Mégis e
kisdéd csapat mindenre és bármire latba veti
erejét, csak arra nem, hogy megtanuljon lel-
keket menteni a halálból! Csoda-e, ha a gyü-
lekezet gyenge és eredménytelen? Csoda-e,
hogy Isten csak keveset tehet népéért és népé-
vel?” (Ellen G. White: Válogatott bizonyoságté-
telek II., 173–177. o.)

A világ riasztó, segítségre szoruló állapota

„Elém tárták a világ állapotát. Gyorsan
tölti színig vétkeinek poharát. Erőszak és
minden elképzelhető büntetett tölti be világun-
kat, s az ördög minden eszközt megragad,

hogy népszerűvé tegye a bűnöket... Az utcá-
kon járó fiatalokat a bűntények és vétkek hir-
detései és falragaszai veszik körül, hogy meg-
szokják a bűnt. A napilapok folyvást szemük
előtt lebegtetik a bűnösök útjait, mindazt,
ami kíváncsiságot kelthet... A romlott gondol-
kodású emberek tollából áradó irodalom ez-
rek észjárását rontja meg világunkban. A
bűn így nem látszik többé elrettentőnek. Any-
nyit hallanak és olvasnak lealjasító büntet-
tekről és a züllésről, hogy valamikor még ér-
zékeny lelkiismeretük, amely régebben bor-
zadva döbrent volna vissza, annyira eltom-
pul, hogy mohón habzsolja az emberek alan-
tas, tisztátalan mondásait, aljas cselekedete-
it...

Elém tárták a ránk váró feladat nagysá-
gát és fontosságát. Alig néhányan ismerik a
dolgok valódi állapotát... Nem a könnyelmű-
ség, a hiúság és a semmitmondó dolgok ideje
ez. A föld történelmének eseményei rövidesen
véget érnek... Akik úgy érzik, hogy ki kell ven-
niük részüket Isten munkájából, azokra ráne-
hezedik e munka szentségének tuda-
ta...” (Ellen G. White: Bizonyoságtételek III.,
471–474. o.)

Szeretetteljes kérlelés és bátorítás

„A gyülekezetek kenjék meg szemüket a
mennyei szemgyógyító írral, hogy felismer-
jék a körülöttük kínálkozó számos lehetősé-
get, s Istenért végezzenek szolgálatot... Csalá-
dok vannak közvetlen közelünkben, amelye-
ket nem viselünk eléggé a szívünkön, hogy
fölkeltjük bennük a gondolatot: aggódunk
értük.

Az Úr felszólítja most a gyülekezetet, hogy
fogjunk hozzá a leginkább kezünk ügyébe eső
munkához. Ne tétlenkedjünk, így szólva: Ki a
felebarátom? Ne feledjük, hogy az a felebará-
tunk, aki a legjobban rászorul szeretetünkre
és segítségünkre. Minden olyan ember a fele-
barátunk, akit megsebzett és megtört az el-
lenség. Felebarátunk mindenki, aki Isten tu-
lajdona. Krisztus elsöpörte a megkülönbözte-
tést, amelyet a zsidók alkottak a felebarát fo-
galmáról. Megszűntek a válaszfalak, nincs
többé személyválogatás, nincs nemzeti és tár-
sadalmi helyzetbeli különbség... Valakinek be
kell töltenie Krisztus megbízását; valakinek
folytatnia kell a munkát, amelyet Ő a földön
megkezdett – ez az előjog pedig az egyháznak
jutott: erre a célra alapították...

Ha gyülekezet alakul valahol, minden tag
tevékenyen vegyen részt a hittérítő munká-

ban. Látogassák meg a környezetükben élő összes családot, s tájékozódjanak a lelkiállapotokról. Ha a hitvalló keresztények teljesítették volna ezt a kötelességüket, amióta ott szerepel a nevük a gyülekezet névsorában, akkor most nem lenne olyan széles körű a hitetlenség, olyan elburjánzó a bűnözés, a gonoszság a világon. Ha a gyülekezet minden egyes tagja törekedne felvilágosítani az embereket, ezek és ezek csatlakoztak volna már Isten népéhez.

Nemcsak a világban látjuk annak következményét, hogy a gyülekezet elhanyagolja a Krisztus munkájában való részvételt. E hanyagság olyan állapotokat teremtett a gyülekezetben is, amelyek eltakarják Isten munkájának magasztos és szent érdekeit... Mennyei lények várakoznak, hogy együtt dolgozzanak az emberekkel, de mi nem ismerjük fel jelenlétüket... A lelkészek között sem nyilvánul meg a hit, a lelkesedés és az igyekezet úgy, amint kellene. Sokak munkája lanyha és kedveszegett...

Istenért végzett munkánk ebben az életben gyakran csaknem gyümölcstelennek látszik. Jótettre való igyekezetünk komoly és kitartó lehet, legtöbbször mégsem látjuk meg az eredményeit. Úgy tűnik, hogy kárba vész az igyekezetünk. Az Üdvözítő azonban biztosít, hogy a mennyben felfigyelnek tetteinkre... Pál apostol a Szentlélektől ihletve írja: »A jótéteményben pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk.« A zsoltárirónál ezt olvassuk: »Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jön elő, kévéit emelve.« (Gal 6,9; Zsolt 126,6) S bár az örök, végső jutalom csak Krisztus eljövetelkor lesz a miénk, az igaz szívből Istennek végzett szolgálat már ebben az életben jutalmat jelent...

Akik átadják magukat Istennek az emberekért végzett önzetlen szolgálat által, azok a dicsőség Urával működnek együtt. Ez a gondolat megédesíti fárasztó munkájukat, megédeszi akarataikat, megacélozza lelküket, erőt nyernek bármire, ami történhet... Mivel Krisztus, Isten és a szent angyalok közösségében élnek, mennyei légkör veszi őket körül, olyan légkör, amely egészséget áraszt a testre, élénkíti gondolkodásukat és örömtelivé teszi a lelküket. Aki Isten szolgálatára szenteli testét, lelkét és szellemét, az szüntelenül a testi-szellemi-lelki erő új meg új adományait kapja..."

Krisztust, a világ megváltóját szüntelenül a látszólagos sikertelenség kísérte. Úgy tűnt,

keveset tudott elvégezni a munkából, amelyre vágyott: fölemelni és megmenteni az embereket. Az ellenfél folytonosan szembeszegült Vele, hogy eltorlaszolja útját. Ő azonban elhárította magától a csüggedést. Mindig szeme előtt lebegtek küldetésének gyümölcsei. Tudta, hogy a gonosszal vívott küzdelemben az igazság végül diadalt arat, ezért így szólt a tanítványaihoz: »Azért mondtam ezeket nektek, hogy békességetek legyen bennem. A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, én legyőztem a világot.« (Jn 16,33) Krisztus tanítványainak élete olyan legyen, mint az övé: a győzelmek szakadatlan sora, amelyek itt ugyan jelentéktelennek tűnnek, de igazi értékük szerint ismerik majd el Isten országában..."

„Istennek nem szándéka, hogy a lelkészekre maradjon az igazság magvetésének országnépe... A jelenleg tétlen férfiak és nők száza végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot. Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédaik otthonába, hatalmas munkát végezhetnének el a Mesterért... Ha alázatosak, tapintatosak és istenfélők, többet tehetnek a családok szükségleteinek betöltéséért, mint a felszentelt lelkészek. Miért nem aggódnak a hívők mélyebben és őszintén azokért, akik Krisztustól távol élnek? Miért nem jönnek össze ketten vagy hárman, hogy Istenhez könyörögjenek egyik lélek után a másikért?"

„Milyen is lesz azok hálája, akik a menny udvaraiban üdvözölnek majd minket, amikor megértik, hogy aggódva, szeretettel szívünkön viseltük a sorsukat, hogy üdvözülhessenek! Istennek és a Bárányknak adnak majd hálát a megmentésükért. Mégsem csökkenti Isten dicsőségét, ha azoknak is kifejezik hálájukat, akiket Isten a halálra kész emberek megmentésére használt föl.

Az üdvözültek megismerik azokat, akik a megfeszített Üdvözítőre terelték figyelmüket. Milyen boldogan beszélgetnek majd velük! »Bűnökben éltem – mondják majd –, Isten és remény nélkül a világban, de te eljöttél, felhívtad figyelmemet az Üdvözítőre.« Mások így szólnak: »Pogány országban pogányul éltem. Elhagytad barátaidat, kényelmes otthonodat, és eljöttél, megmutattad a Jézushoz vezető utat...« Mások azok iránt fejezik ki hálájukat, akik táplálták az éhezőket s felruházták a mezíteleneket. »Amikor a sötét kétségbeesés hitetlenségbe kötözte lelkemet, az Úr elküldött hozzám – mondják –, hogy reményeségről és megnyugvásról szólj hozzám. Élelmet hoztál, és megnyitottad előttem Isten

szavát. Ráébresztettél lelki szükségleteimre. Úgy bántál velem, mintha a testvéred lettem volna. Együttérettél velem bajaimban, meggyógyítottad megtört és sebzett lelkemet, hogy meg tudjam ragadni Krisztus megmen-tésemre kinyújtott kezét.»

Milyen hallatlan örvendezés lesz majd ott, amikor az üdvözültek összetalálkoznak, s köszöntik azokat, akik felelősnek tartották magukat értük! Akik nem a maguk kedvtelésére éltek, hanem a kevés áldásnak örvendező szerencsétlen emberekért, hogyan repes majd szívük a meglepetés örömmámorától! Valóság lesz számukra az ígélet: »Boldog leszel, mert nem fizethetik vissza néked, de megfizetetik néked az igazak feltámadása-
kor.«” (Ellen G. White: Bizonyágtételek 6.kötet, 294–310. és 310–312. o.; Bizonyágtételek 7.kötet, Elfogadható szolgálat c. fejezet)

„Testvéreim, meg akarjátok-e törni a le-nyűgöző varázslatot, amely fogva tart benne-
teket? Fel akartok-e ébredni a halál állapotá-
hoz hasonló renyheségből? Lássatok munká-
hoz! Tegyetek személyes erőfeszítéseket, hogy
lelkeket vonjatok Jézushoz és az igazsághoz!
Kérleljetek, intsetek, imádkozzatok, hogy Is-
ten szeretete melegítse fel és erősítse meg be-
fagyott lelkeiteket... Miénk az igazság elméle-
te, ezért most a legkomolyabban kell keres-
nünk annak megszentelő erejét. Nem hallgat-
hattok a veszélynek ebben az időszakában!
Isten felszólít, hogy egyik kezünkkel – a hittel
– ragadjuk meg hatalmas karját, a másikkal
pedig – a szeretettel – nyúljunk a veszendő
emberek után.” (Ellen G. White: Válogatott
bizonyágtételek, 140., 143. o.)

6 December 17., csütörtök

Vágyakozunk-e teljes szívünkől a késői eső kitöltésére, és készülünk-e rá?

Nekünk szól az igei felhívás: „Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején!” (Zak 10,1/a) Ezt a felszólítást mindeddig figyelmen kívül hagy-
tuk, noha tudjuk, hogy csodálatos áldást jelent a nagy ígélet teljesedése, és a munka befejezé-
se lehetetlen nélküle. Miért mellőzzük tehát a késői esőért való könyörgést?

Bizonyára két alapvető oka van ennek. Egy-
részt nagyon hátramaradt megszentelődésünk
munkája, ezért tudjuk, hogy teljesen méltatlan-
ok és alkalmatlanok vagyunk erre az áldásra;
úgy érezzük, vakmerőség lenne imádkoznunk
érte. Másrészt pedig nem veszünk részt teljes
szívvel és tevékenyen a lélekmentés munkájá-
ban, így nem érezzük át a nagy szükségletet,
hogy sóvárogjunk a mennyei hatalom támoga-
tását a munka befejezéséhez.

Mit tegyünk hát? Továbbra is vonakodjunk
megszívlelni a felhívást? De hiszen meg va-
gyunk győződve Jézus eljövetele és a kegye-
lemidő lezárta közelségéről. Akkor viszont a
késői eső kiárasztásának még hamarabb be-
kell következnie! Kétségtelenül itt van már az
idő, és csak a mi felkészületlenségünk miatt
késik a Szentlélek kiárasztása és a munka be-
fejezése! Ugyanakkor félünk, méltatlannak
érezzük magunkat arra, hogy imádkozzunk
ezért. Mi a megoldás?

Kérjük a késői esőt, de ne úgy, mint akik

méltók vagy érdemesek vagyunk rá, hanem
könyörögünk azért, hogy az Úr szenteljen
meg, készítse fel minket ennek az áldásnak
az elnyerésére. Emellett fordítsuk teljes figyel-
münket a bibliai igazságok felé, amelyek által
valódi megszentelődésünket kívánja munkálni
az Úr.

Mit tett Krisztus a megszentelődésünkért?

„Krisztus, aki a bűn legkisebb csíráját sem
ismerte, magára vette az emberi természetet,
megromlott állapotában. Halandó ember
nem képes felfogni ennek a megalázkodásnak
a mértékét... Szegénység és hatalmas meg-
aláztatás kísérte életét... Alávetette magát a
zaklatásnak, gúnynak, megítéltetésnek és
megcsúfoltatásnak. Szeretettel, jósággal és
kegyelemmel telt üzenetét félreértelmezték és
félremagyarázták. A démonok fejedelmének
nevezték, mert istenfiúságára hivatkozott.
Születése természetfölötti volt, de saját nem-
zete, a lelki dolgokra vak nemzete szégyen-
foltként tekintett rá. Nem volt olyan cseppje a
keserű bánatnak, amelyet Ő meg ne ismert
volna, hogy sokakat Istenhez vezethessen...
Amikor megérkezett a megkísértés pusztájá-
ba, arca megváltozott. Eltűnt róla az Isten

trónjáról visszaverődő dicsfény, amely akkor világította meg, amikor az egek megnyíltak előtte, és Isten a Fiának jelentette ki Őt, akiben gyönyörűségét leli. A világ bűneinek terhe nyomasztotta lelkét, arcára kimondhatatlan fájdalom ült ki: a győtrelemnek olyan mélysége, amelyet az elbukott ember fel sem foghat. Megérezte a világot elárasztó átok elsöprő viharát. Felismerte a világot uraló kényeztetett étvágy és szentségtelen szenvedély hatalmát, amely elmondhatatlan szenvedést hozott az emberre... Mivel az ember meggyengült állapotában nem tudta leküzdeni Sátán kísértéseinek erejét, Jézus vállalkozott a teher hordozására, hogy a mi érdeünkben győzzön... Önmehtagadást és kitarást kellett tanúsítania, az éhség győtrő hullámainak ellenálló, az alapelvek melletti szilárdságot. Az éhségnél, sőt a halálnál is erősebb hatalommal kellett uralkodnia az étvágy felett.

»És én őértük odaszentelem magamat – mondta Jézus –, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban.« (Jn 17,19) Jézus gyermekei elé tárja az igazságot, hogy azt szemlélve megváltozhassanak, és kegyelme által a törvényszegésből engedelmességre, a tisztátalanságból tisztaságba, a bűnből pedig szívbéli szentségre és igaz életre jussanak.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. kötet, 238–239., 255., 247. o.)

Megszentelődés – nem a saját erőnkől, hanem Isten kegyelme, Szentlelke által

Megváltónk megfizette értünk a váltságdíjat. Senki számára nem szükségszerű, hogy Sátán szolgája legyen... Az Isten családjába fogadottak átalakulnak Szentlelke által. A vágyak kielégítését és az önszeretetet felváltja az önmehtagadás és Isten szeretete. Egy ember sem születik szentnek, és senki nem képes saját eszközei által Istenhez hűségessé válni. »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek« – mondja Krisztus (Jn 15,5). Az ember igazsága olyan, mint a szennyes ruha. Istennel azonban minden lehetséges. A Megváltó erejével a gyenge, esendő ember több lehet mint győztes az őt körülvevő gonosz felett.

Számunkra természetes dolog többet, jobbat gondolni magunkról. Fájdalmas ugyan megtudnunk, milyenek vagyunk a valóságban, mégis imádkoznunk kell Istenhez, hogy mutassa meg, Ő milyennek lát bennünket. Nem szabad azonban megállnunk ennél a pontnál.

Azért is imádkoznunk kell, hogy Jézus bűnbocsátó Megváltóként nyilatkozzék meg számunkra. Amikor meglátjuk Krisztus valódi jellemét, természetes módon vágy ébred szívünkben az énünktől való megszabadulásra, és arra, hogy beteljünk Krisztus teljességével... Szentségről szentségre kell tökéletesednünk Isten félelmében!

„Sokan vannak, akik megvallják Krisztust, de sosem válnak érett kereszténnyé. Elismerik, hogy az ember elbukott, s így képességei meggyengültek. Azt is belátják, hogy nincs ereje erkölcsi eredmények elérésére, de azt mondják, Krisztus magára vállalt minden terhet, fájdalmat és önmehtagadást, s ők hagyják is, hogy azokat Ő hordozza. Azt mondják, semmi mást nem kell tenniük, csak hinni. Krisztus azonban így szól: »Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét, s kövessen engem.« (Mt 16,24)

Sátán mindenáron meg akarja akadályozni, hogy a lélek kiszabadulhasson a bűn fogóságából... Úgy mutatja be Istent a bűnbánó lélek előtt, mint aki rideg és kérlelhetetlen, s nem hajlandó megbocsátani a törvényszegőnek... Amikor az ellenség özönvízként tör rád és eláraszt bűneid gondolatával, hogy így veszítsen el, mondd ezt neki: »Tudom, hogy bűnös vagyok, de a Megváltó így szólt: Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre. (Mk 2,17) Jogom van tehát Jézushoz jönni. Bűnös és szennyezett vagyok, de Ő elszenvetted a megalázást és a halált, elhordozta az átkot helyettem. És én megyek, én hiszek. Hivatkozom biztos ígéretére, hogy aki hisz Őbenne, nem vész el, hanem örök élete van.« (Jn 3,16) Isten soha nem hagyja figyelmen kívül a töredelmes lélek ilyen perbeszédét...

Jöjj tehát Krisztushoz, mint egy kisgyermek, és borulj le lábainál... Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk! A Biblia szavai szerint Jézus a szív ajtajánál várakozik és kopogtat. Miért nem lép be? Mert a bűnök szeretete bezárta ezt az ajtót. Amikor feladjuk bűneinket és beismerjük vétkeinket, a lélek és a Megváltó közötti akadály elhárul...

Csalódní fognak azonban azok, akik eltökölt igyekezet nélkül valamiféle varázslatos jellemváltásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk, nincs okunk a félelemre és a kételkedésre, hiszen Ő képes megváltani mindazokat, akik Őhöz jönnék. Szüntelen félhetünk viszont attól, hogy régi természetünk újra visz-

szanyeri hatalmát, és az ellenség olyan csapdát állít, amely által ismét foglyul ejthet bennünket. Félelemmel és rettegéssel kell véghezvinnünk megváltásunkat, mert Isten az, aki munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt, jókedvűből...

Lelki szépségünknek naponta növekednie kell. Az isteni minta utánzására való igyekezetünkben gyakran el fogunk bukni. Gyengeségeink és hibáink miatt sokszor térdre kell még hullanunk, hogy Jézus lábainál sírjunk. De nem kell elbátortalanodnunk! Imádkozunk még lelkesebben, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk meg újra, immár nagyobb állhatatossággal felnövekedni az Úr hasonlatosságára. Ne a saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bizzunk!...

Sokan eltévesztik a helyes utat, mert azt gondolják, fel kell küzdeniük magukat a mennybe, és tenniük kell valamit, hogy kiérdemeljék Isten tetszését. Segítség nélkül, saját erőből igyekeznek megjobbítani magukat. Ezt azonban soha nem érhetik el... Jézus kijelenti: »Én vagyok az út, az igazság és az élet...« (Jn 14,6) Ha saját törekvéseink által egy lépéssel is feljebb juthatnánk a létrán, Krisztus szavai nem lennének igazak. Amikor azonban elfogadjuk Krisztust, jó cselekedetek jelennek meg életünkben annak gyümölcsöző bizonyítékaként, hogy az élet útján járunk, hogy Krisztus az utunk, és a mennybe vezető igaz ösvényen megyünk előre...

A győzedelmeseknek meg kell feszíteniük lényük minden erejét. Gyötrődve kell könyörögniük térdükön Isten előtt az isteni hatalomért. Krisztus azért jött, hogy a példaképünk legyen, és megismertesse velünk, hogy isteni természet részeseivé válhatunk... Az embernek lehet hatalma a gonosz megtagadására. Ezen a hatalmon sem a föld, sem a halál, sem a pokol nem vehet diadalmat. Ez a hatalom a Krisztuséhoz hasonló győzelemre képesíti az embereket. Az isteni és az emberi természet egyesülhet bennünk.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt. 287, 289, 290, 299, 300, 309, 337, 375–376. o.)

Részesülnünk kell a Szentlélekkel való közösség tapasztalatában már ma, hogy részesülhessünk ajándékaiban akkor, amikor majd esőként árad ki:

„Hanyagságuk miatt sokan nem részesültek a korai esőben. Nem fogadták el az összes áldásokat, amelyeket Isten részükre előkészített. Arra várnak, hogy a hiányt a késői eső pótolja. Úgy gondolják, hogy a kegyelem teljességének kiárasztásakor megnyitják majd

szívüket és befogadják az áldást. Ezek az emberek elrémítő tévedésben vannak... Csakis azok részesülnek nagyobb világosságban, akik összhangban élnek azzal a világossággal, amelyet már elnyertek. Ha nem megyünk naponként előre a tevékeny keresztény erények gyakorlásában, nem ismerhetjük fel a Szentlélek megnyilatkozásait a késői esőben. Megtörténhet, hogy a körülöttünk élők szívére hull, mi azonban sem felismerni, sem pedig elfogadni nem tudjuk...

Láttam azt is, hogy sokan elhanyagolták a szükséges előkészület idejét, s a »felüdülés« és a »késői eső« idejére tekintettek, amely majd alkalmassá teszi őket arra, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Milyen sok embert láttam minden oltalom nélkül a nyomorúság idején! Elhanyagolták a szükséges előkészületet, s ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, amelyre pedig feltétlenül szükségük lett volna ahhoz, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt.

Sohasem nélkülözhetjük annak jelenlétét, akinek segítségével az első lépést tettük. A korai eső idején szerzett áldásra végig szükségünk van. Ez azonban még nem elegendő. Mialatt a korai eső áldásáért esdeklünk, ne tévesszük szemünk elől, hogy a késői eső nélkül, amely megtelíti a kalászokat és megérleli a magvakat, a termés nem érhet meg az aratásra, és a magvető munkája hiábavaló lesz...

Ha a keresztény erények gyakorlásában nem haladunk előre naponként, a késői esőben nem fogjuk felismerni a Szentlélek megnyilatkozását... Ha nem tanúsítunk olyan magatartást, mely alkalmassá tesz, hogy mind a korai, mind a késői esőt elnyerjük, elveszítjük lelkünket, amiért a felelősség teljesen ránk hárul majd.” (Ellen G. White: Korai és késői eső, 64–65., 70–71. o.)

Íme a nagy áldás, amelyre vágyakozunk, várakozunk és készülnünk kell:

„A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal betölti dicsőségével az egész földet. Egy világméretű munka és rendkívüli erő megnyilatkozásának a megjövendölése ez. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a XVI. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túlszárnyalja majd az a hatalmas megmozdulás, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak. Ez a munka hasonló lesz a pünkösdi napi eseményekhez.

Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiáradásával a »korai eső« hullt, az evangélium lezárulásakor a »késői eső« hullik majd, hogy beérlelje a termést. »Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövetele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint eső, mint késői eső, amely megáztatja a földet.« (Hós 6,3) »Ti is, Sionnak fiai, örvendeztetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben, mert megadja néktek az esőt igazság szerint, korai és késői esőt hullat néktek.« (Jóel 2,23) »Az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre.« »És létszen, hogy mindaz, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.« (Apcs 2,17; 21)

Nem lesz kisebb az az erő, amellyel Isten az evangéliumhirdetés hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította. A próféciák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljeseztek, a lezárulásakor a késői esőben ismét teljesezni fognak. Ez a »felüdülés ideje«, amelyet Péter apostol előre látott.

Isten szolgálói szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a mennyi üzenetét. Az egész földön általuk szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok történnek, a hívők munkáját jelek és csodák kísérik...

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint inkább Isten Lelkének mélységes meggyőző

ereje nyomán terjed majd. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag kikel, és termést hoz... A fénysugarak mindenhoza bevilágítanak, az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani, elszakítják ezeket a kötelekeket. Az igazság mindennél drágább lesz számukra. Az igazság ellen szövötköző erők ellenére sokan az Úr oldalára állnak.” (Ellen G. White: A nagy küzdelem/ Korszakok nyomában, 543–545. o.)

Felhívás

„Ma adjátok át magatokat Istennek, hogy tisztességes és szolgálatra méltó edényekké tehessen titeket. Ma adjátok át magatokat Istennek, hogy megüresíthessen benneteket minden önzéstől, gyűlölködéstől, féltékenységtől, gyanakvástól, civakodástól, és minden mástól, ami meggyalázhatná Istent. Ma szerezzetek magatoknak tiszta edényeket, hogy felkészülhessetek a mennyei harmatra, a késői eső fogadására. A késői eső megérkezik, és Isten áldása megtölt minden szívet, amely megtisztult a szennytől. Ma az a kötelességünk, hogy átadjuk lelkünket Krisztusnak, s így felkészülhessünk az Úr színe elől jövő felüdülésre és a Szentlélek általi keresztségre.” (Ellen G. White: Korai és késői eső, 127. o.)

7 December 18., péntek

Veszélyes késlekedésünk legfőbb oka: a valódi bűnrendezés elmulasztása

Megvizsgáltuk-e alaposan azt a kérdést, hogy miért nem haladunk előre a szükséges lelki előkészületben, noha látjuk az idők jeleit, szeretnénk üdvözülni, és sokszor aggódunk, bánkódunk langyos kereszténységünk, fogyatékos jellemünk miatt?

Az okot leginkább a valódi bűnrendezés hiányában fedezhetjük fel. Lehet, hogy az ismereteink is hiányosak – nem azért mintha nem hallottunk és olvastunk volna erről a témáról, hanem ezek talán nem jutottak el a tudatunkig, illetve nem szereztünk erről tapasztalati ismeretet. Az is lehetséges, hogy tudjuk, mi lenne a legelső lépés a Krisztussal és Isten Lelkével való életközösség felé, de vonakodunk azt megtenni.

„Az üdvösség ismerete a bűnök bocsánatában”

A Keresztelő Jánosra vonatkozó ihletett jövendölésben hangzott el, hogy Jézus első adventje előfutáraként az lesz majd a feladata, hogy „az üdvösség ismeretére megtanítsa az ő népét a bűnöknek bocsánatában” (Lk 1,76). Az üdvösség ismeretének az az alfája vagy sarokköve, hogy tudjuk, miként nyerhetünk bűnbocsánatot.

Bűnrendezés, a bűnbocsánat elnyerése nélkül ugyanis nem lehet közösségünk Krisztussal a Szentlélek által. Enélkül viszont nincs megszentelődés, nincs igazi imaélet, nem lehetsé-

A bűnrendezés lépései

ges a felkészülés a késői esőre, nem állhatunk meg a vizsgálati ítéletben. Itt kezdődik tehát a valódi kereszténység. A második adventre való felkészülés tekintetében ez a legelső kívánalom. Enélkül nem juthatunk a szent Isten közelébe, enélkül nincs üdvösség.

Mindenkor érvényes, változhatatlan igazság, hogy a bűn elválaszt Istentől: *„Íme nem oly rövid az Úr keze, hogy meg ne szabadíthatna, és nem oly süket az Ő füle, hogy meg ne hallgathatna, hanem a ti vétkeitek választanak el titeket Istenetektől, és és bűneitek fedezték el orcáját előttetek, hogy meg nem hallgathattott”* (Ésa 59,1-2). *„Mert nem olyan Isten vagy te, aki hamisságban gyönyörködne, nem lakhatik tenálad gonosz”* (Zsolt 5,5). *„Mert az Úr igaz, igazságot szeret, az igazak látják az Ő orcáját.”* (Zsolt 11,7)

Ez nem azt jelenti, hogy Isten kegyelmét és gondviselését is megvonná tőlünk, amikor valamilyen rendezetlen bűn elválaszt Ótőle. Ezt csak azokkal teszi, akik a végső félelmetes háttárt is átlépték, a megkeményedés, a Szentlélek ellen bűn állapotába jutottak. Őket hagyja magukra. Ha eddig nem jutottunk, vétkeink ellenére sem vonja meg tőlünk gondviselését, szánakozó szeretetét, amint Jézus mondta a Hegyi beszédben: *„Ő esőt és napfényt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak... jóltevő a háládatlanokhoz és gonosztevőkhöz is.”* (Mt 5,45 ; Lk 6,35)

Sokszor éppen ez téveszt meg bennünket. Nem érezzük, hogy bűneink miatt Isten teljesen megvonta volna kegyelmét tőlünk, ezért azt gondoljuk, nincs szakadás, hitéletünk tulajdonképpen rendben van, minden megy tovább úgy, mint azelőtt. Nem látjuk, nem értjük viszont azt, hogy belső, lelki közösségünk valódi szövetségi kapcsolatunk így nem lehet Jézussal. Lelke nem lakozhat bennünk. Csak mintegy kívülről követhet minket és fáradozhat azért, hogy bűnbánatra vezessen, és ismét bebocsátást nyerjen életünkbe. Valószínűleg azért nem érzékeljük ezt a különbséget igazán, mert keresztény életünk jobbára csak a mi emberi igyekezetünkre épült eddig, nem tapasztaltuk igazán, hogy milyen Istennel járni, és mit jelent ezt elveszíteni, ha rendezetlen bűnök választanak el Tőle.

Az üdvösség ismeretének legelső és legfontosabb eleme tehát a bűnrendezés – a bűnbocsánat elnyerése módjának elméleti és tapasztalati ismerete. A késői esőre és a második adventre való felkészülésünk is itt akad el és marad el, vagy pedig itt indul el győzelmesen, örömet, áldást, üdvösséget hozva életünkbe.

Mindannyian tudjuk, hogy melyek ezek:

- bűnfelismerés
- bűnbánat
- bűnvallás (Istennek és az emberek előtt is, ha az erkölcsi törvény ezt kívánja)
- bűnbocsánatért folyamodás (Istenhez, de emberektől is, ha az erkölcsi törvény ezt kívánja)

Ha elméletileg tudjuk, akkor miért nem valósítjuk meg, miért nem ismerjük tapasztalatból is a valódi bűnrendezést? Az ok után kutatva azt állapíthatjuk meg, hogy az előbb felvázolt folyamat kezdetén két olyan pont van, ahol elakadunk – vagy az egyiknél, vagy a másiknál. A bűnfelismerésig sokszor eljutunk – legalábbis emberi szinten – hiszen ismerjük Isten törvényét, naponta, hetente olvassuk, hallhatjuk Igéjét. Bánt bennünket a lelkiismeret, van bizonyos büntudatunk, de nem lépünk tovább, hanem ebben az állapotban maradunk – sokszor hosszú időn át. Úgy érezzük, nincs olyan őszinte bűnbánatunk, hogy Istenhez folyamodhatnánk bűnbocsánatért és tiszta szívért. Ennek következtében egymással sem rendezük, amit rendezni kellene, mert nincs erre készségünk, szívünk még kemény, nem szántotta fel az igazi bűnbánat. Ezért büszkeségünk visszatart attól, hogy ezt a fontos lépést megtegyük. „Krisztushoz vezető lépések” című könyvében Ellen G. White rámutat arra, hogy mi a hiba ebben a gondolkodásmódban és gyakorlatban: *„Saját erőnkől nem tudunk (igazi) megbánásra jutni. Csak Krisztus által nyerhetünk bűnbánatot, aki „felment a magasságba és ajándékokat adott az embereknek.”* (Ef 4,8) *Ezen a ponton sokan tévedésbe esnek, s így elveszítik azt a segítséget, amelyben Krisztus részesíteni szeretné őket. Azt gondolják ugyanis, hogy nem mehetnek Krisztushoz addig, amíg megbánásra nem jutottak, mivel a bűnbánat készít utat a bűnök megbocsátásához. Való igaz, hogy a bűnbánat megelőzi a bűnbocsánatot, hiszen eleve csak a töredelmes szív érzi azt, hogy Megváltóra van szüksége. De várnia kell-e a bűnösnek azzal, hogy hogy Krisztushoz menjen, mindaddig, amíg meg nem bánta bűneit? A szükséges bűnbánat legyen talán az akadály annak, hogy a bűnös a Megváltóhoz találjon? A Biblia sehol sem tanítja azt, hogy a bűnösnek megbánást kellene tanúsítania, mielőtt megszívlelné Krisztus hívását: „Jöjjetek én-*

hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én nyugalmat adok néktek.” (Mt 11,28) Hiszen éppen a Krisztusból áradó erkölcs hatalom és tisztaság az, ami valódi bűnbánathoz vezet. Világossá teszi ezt Péter apostol kijelentése, amelyet a zsidó főtanács előtt tett Krisztusra vonatkozóan: „Isten fejedelemmé és megtartóvá emelte Őt jobbjával, hogy adjon Izráelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát.” (Apcs 5,31) Éppúgy nem juthatunk bűnbánatra Krisztus Lelke nélkül – aki felébreszti a lelkiismeretet – mint ahogy bűneink sem bocsáttathatnak meg Krisztus nélkül. Krisztus a forrása minden igaz indítéknak. Egyedül Ő plántálhat a szívbe ellenségeskedést a bűnnel szemben. Az igazság és a tisztaság utáni vágy fellobbanása, a bűnösségünk felőli meggyőződés annak a bizonyossága, hogy Isten Lelke készíti szívünket.

Ha látjátok bűnösségeket, ne várjátok arra, hogy majd jobbá teszitek magatokat! Sokan azt gondolják, hogy nem elég jók ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjenek. Arra vártok talán, hogy a tulajdon erőfeszítéseitek által jobbá lesztek? „Elváltoztathatja-e a szerezsen a bőre színét, avagy a párduc a foltosságát? Úgy cselekedhettek jót ti is, akik megszoktátok a gonoszt.” (Jer 13,23) Egyedül Istennél van segítség számunkra. Nem szabad erősebb meggyőződésre, jobb alkalmakra, vagy szentebb lelkiállapotra várnunk. Önmagunktól semmit sem tehetünk. (Jn 15,5) Krisztushoz kell mennünk olyan állapotban, amilyenben éppen vagyunk...Óvakodjunk a halogatástól! Ne szűnjete meg azért küzdeni, hogy elhagyjátok a bűnt, ne szűnjete meg keresni a szív tisztaságát Jézus által! Ezrek és ezrek követtek el tévedést ebben a tekintetben, örök vesztükre.” (i.m. 23-24., 28-30. oldal)

Ha Istenhez megyünk úgy, ahogy vagyunk, és mindenekelőtt valódi bűnbánatot, szívbeli megtisztulást és megújulást kérünk tőle, akkor a többi már magától következik. A Szentlélek által indított bűnbánat nyomán sürgető készletést érzünk, hogy kendőzés és mentegetés nélkül megvalljuk bűneinket Istennek- és ugyanúgy annak az embernek is, akit megbántottunk. Ugyancsak a Szentlélek ad bátorítást, serkenti a hitet bennünk ahhoz, hogy – bármily rút és súlyos legyen a bűnünk – Istenhez folyamodjunk bűnbocsánatért, Krisztus áldozatába és közbenjárásába vetett hit által. Azt a hibát kell tehát mindenképpen elkerülnünk, hogy bizonyos mértékű bünelismerésünk után távol maradunk Krisztustól, a sötétség

ben vesztegelünk, és ennek nyomán beleke-ményedik szívünkbe a bűn, vagy pedig gyümölcsstelen, fel-fellobbanó lelkiismeret-furdalások gyötörnek, amelyek csüggedésbe, reménytelenségbe taszítanak, sőt kételyek hatalmába is kerülhetünk.

A másik pont, ahol nagyon sokszor elakadunk, hogy még részleges bünelismerésre sem jutunk. A felszínes, hanyag önvizsgálat következtében, avagy az Isten Igéjével való élő kapcsolat hanyagolása miatt lelkiismeretünk eltompul, elvakultak vagyunk önmagunkkal szemben, nem ismerjük fel saját indítékainkat, nem látjuk azoknak sötét, bűnös voltát. Ennek a bajnak is van gyógyszere. Nincs-e megírva az Írásban, hogy az önvizsgálatot illetően is milyen kéressel folyamodjunk Istenhez: „Ki veheti észre a tévedéseket? Titkos bűnőktől tisztíts meg engem!” „Vizsgálj meg engem, ó Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat! Lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja, és vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 19,13 ; 139,23-24)

Erre vonatkozóan is idézünk egy fontos bizonyágtételt: „Krisztus követője naponta vizsgálja meg önmagát, hogy teljesen kiismerje saját viselkedését. Csaknem mindenki elhanyagolja az önvizsgálatot...Ha közletről szemügyre vennénk mindennapi életünket, akkor megismernénk indítékainkat, és azokat az elveket, amelyek mozgatják őket. A cselekedeteknek ez a mindennapos megvizsgálása - hogy meglássuk vajon a lelkiismeretünk jóváhagyja vagy elítéli tetteinket – mindazoknak szükséges, akik el akarják érni a keresztény jellem tökéletességét. Számos tettünk, amelyet jónak, sőt a bőkezűség cselekedeteinek tartunk, ha alaposan szemügyre vesszük, helytelen indítékok gyümölcseinek bizonyul. A szívek Kutatója megvizsgál minden indítékot, s gyakran a tettek, amelyeket az emberek lelkesen megtapsolnak, úgy kerülnek az Ő feljegyzéseibe, mint amelyek önző okokból és alantas képmutatásból fakadnak. Életünk minden tettét, akár dicséretre méltó, akár megrovást érdemel, a szívek vizsgálója itéli meg, mégpedig az indítóokok alapján...Mégis sokan nem gondolkodnak el, nem mélyednek el, nem ásnak le az indítékai-ig. Nem ismerik föl hibáikat és bűneiket, mert nem veszik szemügyre - kendőzés nélkül, komolyan – az életüket, viselkedésüket, jellemüket, s nem vetik össze Isten szent törvényével. Nem értik meg Isten törvényének kívánalmait, ezért naponta megszegik annak

a törvénynek a szellemét, melyet pedig állítólag tisztelnek.” (E. G. White: *Bizonyságtételek* 2. kötet, 511-513. oldal)

Ha az előbbieken feltárt két kritikus ponton éberek vagyunk, nem engedünk bűnös természetünknek, hanem késelem nélkül Isten segítségéért folyamodunk, akkor megnyílik számunkra az út az igazi bűnbánat és a bűnbocsánat elnyeréséhez, a valódi bűnrendezéshez, ennek nyomán pedig az Isten Lelkével való közösséghez, az igazi megszentelődéshez, az isteni természetben való részesedéshez.

Szívbe markoló bizonyságtételek

„A hetednap Adventista közösséget lemérik a szenthely mérlegén, s a kapott ajándékok alapján ítélik meg. Ha egyesek lelki élete nincs arányban azokkal a kiváltságokkal, amelyeket Krisztus végtelen áron adományozott nekik, akkor elhangzik majd az ítélet, hogy híjával találtattak...Isten szeretetet, örömet, békét és dicsőséges győzelmet tartogat azok számára, akik lélekben és igazságban szolgálják Őt. De sokan nem állnak készen a Lélek értékes ajándékainak elfogadására. Sokan, akik Isten választott, különleges népe közé számítják magukat elégedetten élnek annak bizonyága nélkül, hogy Isten igazán közöttünk van. Aki átlát a külszínen, aki olvas a szívekben, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: „Nem gyászolnak, nem riadnak meg lelkiállapotuk miatt.” A mennyei tanító megkérdezte: „Miféle érzécsalódás kápráztatta el lelketeket, hogy azt hiszitek, helyes alapokra építetek, és Isten elfogadja munkátokat, pedig a valóságban sok mindent a világ mintájára tesztek, és vétkeztek az Úr ellen? Nagy önállatás, ha összetévesztik az istenfélelem külsőségeit az istenfélelem lelkületével és erejével.”

Pedig ha nem tartunk igaz bűnbánatot, ha bűnünk bevallásával nem alázzuk meg szívünket, és nem fogadjuk be az igazságot, ahogyan az Jézusban van, akkor soha nem lépjük át a menny küszöbét. Ha bekövetkezik sorainkban a tisztulás, akkor nem dicsekszünk többé gondtalanul azzal, hogy gazdagok vagyunk, akiknek semmire nincs szükségük. Ha a gyülekezet eltűri, hogy vétkei erjesszék, ha nem tart bűnbánatot, és meg nem tér, akkor eszik majd tettei gyümölcséből, míg csak meg nem utálja önmagát. Ha pedig ellenáll a gonosznak, és a jót választja, ha teljes alázattal keresi Istent, és az örök igazság

alapjára állva hit által megragadja a számára elkészített áldásokat, akkor meggyógyul.

Eljött az újjáéledés ideje. Ha ez megindul, ha az ébredés és az imádság lelkülete tettekre sarkall minden hívőt, ha eltűnik a gyülekezetből a viszály és a versengés lelkülete, akkor közelebb húzódnak egymáshoz azok, akik eddig nem éltek keresztény közösségben egymással. Egy helyes úton tevékenykedő gyülekezeti tag pedig másokat is rávezet arra, hogy együtt esedezzenek a Szentlélek valóságosan tapasztalható jelenléteért. Akkor nem lesz zűrzavar, mert minden a Szentlélek elgondolásával összhangban történik majd. Eltűnnek a hívőt hívőtől elválasztó korlátok. Mindnyájan szívből imádkozzák: „Jöjjön el a Te országod! Legyen meg a Te akaratod!”

„Valamelyik délből arról a feladatról írtam, amelyet az utolsó generálkonferenciái ülészek elvégezhetett volna, ha a bizalmi állásokat betöltő férfiak követték volna az Isten akaratát és útját...Bezárták az ülést, az áttörés elmaradt. Nem alázták meg magukat az Úr előtt, amint kellett volna, és nem részesültek a Szentlélekben.

Eddig értem, amikor látomás állapotába helyeztettem, és mintha Battle Creekben lettem volna egy jelenet tanúja. A Szentsátor nevű imaház nagytermében jöttünk össze. Ima után dicséretet énekeltünk, majd újra imádkoztunk. A legbuzgóbb könyörgésekkel ostromoltuk Istent. A Szentlélek jelenléte ütötte rá a pecsétjét az összejövetelre.

Egyikünk felállt, s elmondta, hogy a múltban nem volt egy akaraton néhány testvérel, nem szerette őket, de most világosan látja önmagát. Ünnepelesen ismételte el a laodiceai gyülekezetnek szóló üzenetet: „Ezt mondd: gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire nincsen szükségem, és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen...Önelégültségemben pontosan ezt gondoltam – tette hozzá. Most látom, hogy ilyen vagyok. Megnyílt a szemem. Kemény és igazságtalan voltam. Azt képzeltem, hogy igaz vagyok, de megtört a szívem, s tudom, hogy rászorulok az Úr tanácsára, aki alaposan vizsgál minket...”

A beszélő azokhoz fordult, akik leborulva imádkoztak, és így szólt: „Munka vár ránk: be kell vallanunk bűneinket, s meg kell aláznunk szíveinket Isten előtt.” Megtört szívvel bűnvallomást tett, majd odalépett néhány testvérhez, kezét nyújtotta nekik és bocsánatot kért tőlük. A megszólítottak felálltak, ők is bűnvallomást tettek, bocsánatot kértek. Majd

egymás vállára borultak és sírtak. Az egész gyülekezetben futótűzként terjedt a bűnvallo-más lelkülete. Mintha csak pünkösdi lett volna. Isten dicséretét énekeltük csaknem regge-lig.

Többször hallottam e szavakat: „Akiket én szeretek megfeddem és megfenyíttem, légy buzgóságos azért és térj meg. Íme az ajtó előtt állok és zörgetek. Ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, beme-gyék ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem.”

Senki sem látszott túl rátartinak ahhoz, hogy szívből jövő vallomást tegyen. Tekinté-lyes testvéreink jártak elől, akikben azelőtt nem volt bátorság bevallani bűneiket. Öröm-ujjongás hangzott, amilyen még nem volt a Szentsátorban.

E látomás után kis ideig azt sem tudtam hol vagyok. A toll még mindig a kezemben volt. Valaki így szólt hozzám: „Ez történetet voltna.

Az Úr várt, hogy mindezt megtegye népéért. Az egész menny várakozott, hogy kegyelmes lehessen.” Arra gondoltam, hol is tartanánk már, ha a világtanács legutóbbi értekezletén alapos munkát végeztünk volna. A csalódás keserősége lett úrrá rajtam, mikor rájöttem, hogy mindaz, aminek szemtanúja voltam, csak álom.” (E. G. White: Bizonyságtételek 8. kötet, 247-251. oldal, és 104-106. oldal. A bi-zonyságtétel dátuma: 1903. január 5.)

Felhívás

Fontoljuk meg, hogy milyen hatalmas áldások nyílnak meg számunkra azonnal, ha a bűnren-dezés alapvető lépésénél engedünk Isten Lelke kéréseinek, és nem keményítjük meg a szí-vünket!

8 December 19., szombat

Hogyan lehetünk mennyei kegyelem és erő részeseivé a „küzdő imádság” útján?

A „küzdő imádság” példái a Bibliában

„És mondta (Jákób): .. Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.. Amaz pedig mondta: Nem Jákóbnak mondatik ez-után a te neved, hanem Izráelnek, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.. És megáldotta őt.” (1Móz 32,26-29)

„...(Jézus) az Ő testének napjaiban könyör-gésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, aki képes megszabadítani Őt a halálból, és meghallgat-tatott az Ő istenfélelméért. Ámbár Fiú, meg-tanulta azokból, amiket szenvedett, az enge-delmességet. És tökéletességre jutva örök üd-vösség szerzője lett mindazok számára, akik neki engedelmeskednek.” (Zsid 5,7-9)

Mindkét idézett ige különösképpen fontos a végidőben, a közvetlenül Jézus visszajövetele előtti időben élő keresztények számára. Jákób nevezetes imaküzdelme előképe annak a lelki küzdelemnek, amelyet Isten népe közvetlenül Jézus dicsőséges megjelenése előtt, a végidő válságos korszakában él át (Jer 30,5-7). Ezt megelőzően azonban meg kell tanulniuk az ilyen imádságot, tapasztalatot kell szerezniük

az így elnyerhető győzelemről. Ugyancsak a végidő gyülekezetéről olvassuk a Bibliában, hogy rendkívül nehéz, megpróbáló körülmé-nyek között „Jézus hite”, azaz az övéhez ha-sonló hitélet gyakorlása által lesznek mégis felettebb győzedelmesekké. Azt is olvassuk róluk, hogy „követik a Bárányt vagyis Jézust – „valahová megy”, tehát mindenben követik Őt, az imaéletében is (Jel 14,4-5 és 12).

Ellen G. White kijelentései a „küzdő imádságról”

„A ránk váró küzdelem és gyötrelme olyan hitet igényel, amely elvisel fáradtságot, kése-delmet és éhséget, olyan hitet, amely a ke-mény próba idején sem lankad. A kegyelem-idő alatt mindenki felkészülhet erre a próbá-ra. Jákób azért győzött, mert állhatatos és céltudatos volt. Győzelme a kitartó ima ha-talmát bizonyítja. Akik megragadják Isten ígéreteit, mint Jákób, s olyan buzgók és áll-hatatosak, amilyen ő volt, azok hozzá hason-lóan győzni fognak. De akik nem hajlandóak önmagukat megtagadni, és Istennel küzdeni,

akik nem imádkoznak áldásaiért buzgó kitartással, azok nem kapnak áldást. Küzdeni Istennel - milyen kevesen tudják, mit is jelent ez! Mily kevesen tárták fel egyszer is lelküket hő vággyal Isten előtt annyira, hogy minden idegszáluk megfeszült! Amikor a kétségbeesés hullámai léirhatatlan erővel csapnak át az esdeklő emberen, mily kevesen kapaszkodnak törhetetlen hittel Isten ígéreteibe!

Ha a hírnökök, akik az utolsó ünnepélyes intést viszik a világnak, nem hidegen, unottan, közömbösen kérnék Isten áldását, hanem buzgón és hittel, miként Jákób, sok olyan helyet találnának, ahol elmondhatnák: „Láttam az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.” (1Móz 32,30) A menny a győztesek közé sorolná őket.

Nemsokára itt van a „nyomorúságos idő... amilyen nem volt” még. Mindedig nélkülözött tapasztalatokra van szükségünk, amelyek megszerzésére sokan túlságosan restek.. Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg Főpapunk engesztelést végez értünk.. Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől a Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Megváltónk kér, hogy zárkózzunk fel Őmellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel."

„Láttam némelyeket erős hittel és gyötrelmes kiáltásokkal könyörögni Istenhez. Arcuk sápadt volt, mély aggodalom tükröződött rajta, benső küzdelmüket jelezve, ugyanakkor szilárdságot és nagyon komoly őszinteséget fejezett ki. Kövér verejtékcseppek peregtek homlokukról. Időnként felderült az arcuk Isten jóváhagyásának jeleitől, majd ismét komoly, buzgó, aggódó kifejezés nyugodott meg rajtuk. Gonosz angyalok sűrögtek körülöttük, sötétséget erőltetve rájuk, hogy eltakarják szemük elől Jézust, s tekintetük a körülöttük lévő sötétségre terelődjék, így bizalmatlanok legyenek Isten iránt és zúgolódjanak ellene. Egyedüli biztonságuk volt, ha egyenesen fölfelé tekintettek... Amint folytatták buzgó imádságukat, időnként fény érkezett hozzájuk Jézustól, hogy bátorítsa szívüket s felvidítsa arcukat. Láttam, hogy némelyek nem vettek részt ebben a gyöttrődésben és esedezésben. Közönyösnek, nemtörődömnek látszottak. Nem álltak ellene a körülöttük sűrűsödő sötétségnek, s az sűrű fellegként borította be őket. Isten angyalai eltávoztak ezektől, s láttam, hogy a buzgó imádkozók segítségére siettek azokhoz, akik minden erejükkel küzdöttek, hogy ellenálljanak a gonosz

angyaloknak, és azáltal igyekeztek segíteni magukon, hogy állhatatosan Istenhez kiáltottak.

Az angyal így szólt: „Odanézz! Figyelmeimet az előbb látott csoportra terelte, amelyet erősen megrostáltak. Azokat láttam most, akik az imént sírnak és lelki gyötrellemmel imádkoztak. Megkétszereződött a körülöttük lévő őrzőangyalok csapata, s az előbb imádkozó emberek pontosan, rendben meneteltek, mint egy hadsereg. Arcuk az elviselt súlyos küzdelmet fejezte ki, s a gyöttrődő viaskodást, amelyen átmentek. Noha súlyos benső harc nyomait viselte arcuk, most mégis mennyei fénytől és dicsőségtől ragyogott. Ők már kivívták a győzelmet, amely a legmélyebb hálát és szent örömet váltotta ki belőlük.. Láttam, amint nagy hatalommal szólták az igazságot.. Megkérdeztem, mi idézte elő ezt a változást? Az angyal így felelt: „A késői eső, az Úr színétől jövő felüdülés, a harmadik angyal hangos kiáltása." A választottakat nagy erő kísérte." (A nagy küzdelem/Korszakok nyomában 552-554. o.; Tapasztalatok és látomások, 198-199. o.)

Azt láthatjuk tehát, hogy a késői esőben csak azok részesülhetnek, azután pedig csak azok állhatnak meg a nyomorúságos időben - a hét csapás idején -, akik megtanulták a küzdő imádságot. Addig kell megtanulnunk így imádkozni, amíg tart a kegyelemidő.

Mit jelent ez a fogalom, hogy „küzdő imádság”?

Ezt jelentette Jákób életében: „A Jabbók partján töltött gyötrelmes éjszakán, amikor úgy tűnt, hogy közvetlenül a pusztulás előtt áll, Jákób megtanulta, milyen hiábavaló az emberi segítség, mennyire alaptalan az emberi erőbe vetett bizalom. Belátta, hogy egyedüli segítséget csak attól várhat, aki ellen olyan gyalázatos módon vétkezett. Gyámoltalansága és méltatlansága tudatában esedezett Istenhez a töredelmes szívű bűnösöknek ígért kegyelemért. Ez az ígélet volt a biztosítéka, hogy Isten megbocsát és elfogadja őt. A menny és a föld elmúlnak, de Isten szava megáll mindörökké - ebbe kapaszkodott félelmetes küzdelmei közepette.

Amikor Jákób kétségbeesésében megragadta az angyalt és könnyhullatás közepette esedezett hozzá, a mennyei hírnök, hogy hitét próbára tegye, szintén emlékeztette bűnére,

Mit jelentett a küzdő ima Jézus életében?

és távozni akart tőle. Jákób azonban nem engedte, hogy elutasítsa őt. Hiszen tapasztalta, hogy Isten kegyelmes, ezért irgalmának karjaiba vetette magát. Bűnbánatára hivatkozott és szabadulásért könyörgött. Amikor visszatekintett életére, majdnem elcsüggedt, azonban szorosán átkarolta az angyalt és gyötrelmes sírással tárta elé kérelmét, mindaddig, amíg kivívta a győzelmet.

Jákób története a bizonyíték, hogy Isten nem veti el azokat, akiket a bűn ugyan a hátlójába kerített, de őszinte bűnbánattal visszatértek Őhozzá. Önmaga alárendelése és bízódó hit által nyerte el Jákób azt, amit elveszített, amikor a saját erejével akart harcolni. Isten így tanította meg szolgáját arra, hogy csak Isteni erő és kegyelem adhatja meg számára a sóvárgott áldást. Az utolsó napokban élők ugyanezt tapasztalják majd. Amikor veszedelmek környékeznek őket és csüggedés tör a lelkükre, az engesztelő áldozat érdemeibe kell kapaszkodniuk. Semmit sem tehetünk magunktól. Tehetetlen érdemtelenségünkben csak a megfeszített és feltámadott Üdvözítő érdemeiben kell bízunk. Soha senki nem veszhet el, amíg Őbenne bízunk. Vétkeink hosszú, sötét lajstroma nyitva áll a végtelen Isten tekintete előtt. Ez a lista teljes, egyetlen törvényszegésünk sem hiányzik róla. De Isten, aki hajdan meghallgatta szolgálói kiáltásait, ma is meghallgatja a hittel mondott imákat, és megbocsátja törvényszegéseinket. Megígérte, és meg is tartja a szavát.

Jákób győzött, mert kitartó és eltökélt volt. Tapasztalata a küzdő imádság erejét bizonyítja. Most kell megtanulnunk a kitartó, győzelmes ima, a tántoríthatatlan hit leckéit. Krisztus egyháza és a keresztény hívő ember nem a képességei, műveltsége, gazdagsága vagy emberi segítség által aratta legnagyobb győzelmeit. Ilyen győzelmek csak az ima titkos helyein, Isten fogadótermeiben születnek, amikor a komoly, tusakodó hit belekapaszkodik a Mindenható karjaiba.

Akik nem hajlandóak megtagadni minden bűnt, akik nem könyörögnek komolyan Isten áldásáért, azok nem is nyerik el. De mindenki, aki Jákóbbhoz hasonlóan megragadja Isten ígéreteit, és olyan kitartó, mint ő volt, az győzni fog miként Jákób is győzött." (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 200-204. o.)

Gondoljuk át Zsid 5,7-9 bizonyágtevését! Jézus az Ő „testének napjaiban” gyakorolta a küzdő imádságot. Az evangéliumok egyetlen imaküzdelmét örökítik meg részletesebb leírással, a Getsemáné-kerti, haláltusáig menő esedezését. Az idézett kifejezés azonban arra mutat, hogy magányos imádságaiban emberi szemek előtt rejtetten gyakran imádkozott így Jézus. A „test” (a görög szövegben: sarx) szó használata jelentőségteljes itt. Átvitt értelemben az elesett emberi természetet jelöli ez a szó a Szentírásban. Arra következtethetünk tehát, hogy Jézusnak földi életében azért kellett küzdő imádsággal folyamodnia az Atyához, mert „testté lett”, s születésétől fogva a mi „erőtelen” természetünket viselte, amelynek erkölcsi ereje megfogyatkozott: erőtlenné vált ahhoz, hogy engedelmeskedjen az igazságnak, és nincs ereje ellenállni a gonosznak. Ámbár „Fiú” volt, emiatt a természet miatt mégis ilyen imádkozásra volt szüksége.

Azt olvassuk ezután az igében, hogy Jézus azzal a bizalommal járult az Atyához, hogy Ő „meg tudja szabadítani a halálból”. Miért félt Jézus a haláltól, miért küzdött vele, ellene, amikor Ő földi életében soha nem vétkezett? Az Ő belső emberét a legkisebb mértékben sem fertőzte meg a bűn. A halál pedig a „bűn zsoldja”, és a haláltól csak annak kell félnie, aki vétkezik. Jézus annyira ismerte a bűn természetét és hatalmát, hogy számára már a „bűn szelének” érintése is - vagyis a kísértés, a kísértésben való megingás lehetősége is - egyenlő volt a halállal! És tudta, hogy akár egyetlen vereség is mérhetetlenül tragikus következményeket hordoz magában, különösképpen az Ő esetében.

Bárcsak ilyen világos lenne a mi gondolkodásunk is, és ilyen határozott volna a bűntől való irtózásunk! Bárcsak megértenénk, hogy a bűnt csírájában kell elfojtani, a gyökerét kell kitépni, parányi szikráját is el kell taposni magunkban! Bárcsak teljes szívből küzdenénk imádságunkban minden közeledése ellen! Hiszen nem egyszerűen kívülről jön a kísértés, hanem „csalárd szívünk” (Jer 17,9) rejtelmien keresztül, belülről támad, a saját lelkünkben tör fel, hogy elejtsen minket.

Azt találjuk továbbá ebben az igeszakaszban, hogy Jézus „meghallgattatott az Ő istenfélelméért”. Döntő meghatározása ez annak a lelki magatartásnak, amely nélkülözhetetlen

személyes állásfoglalás a mi részünkről is, melyet nem adhat meg nekünk Isten kegyelemből, de amelynek alapján elegendő kegyelmet adhat, erőt a leggyengébbnek vagy legbűnösebbnek is. Az „istenfélelem” rövid meghatározása így hangzik a Szentírásban: „Az Úrnak félelme: a gonosznak gyűlölése.” (Péld 8,13) Érdekes, hogy nem az igazságszeretetet említi, ami pedig mindig együtt jár a bűngyűlölettel, illetve annak alapja és előzménye is minden esetben. Egy messiási prófécia is így, együtt mondja Krisztusról: „Szeretted az igazságot, gyűlölted a hamisságot.” (Zsolt 45,8) Bizonyára azért szerepel a bűngyűlölet a meghatározásban, mert ez az igazi vízvázasztó. Sokszor szeretjük az igazságot, de nem annyira és nem olyan teljes egyértelműséggel, hogy ellentétét, a bűnt egyenesen gyűlöljük. Isten azonban csak akkor hallgatja meg bűntől való szabadulást kérő imánkat, ha annyira szeretjük az igazságot és Istent, hogy már semmiféle megalkuvást sem akarunk az adott bűnnel, amelyet az igazság ellentétének és Isten ellenségének ismertünk fel. Jézus lelkében mindig egy értelmű volt ez az állásfoglalás, ezért hallgathatta meg őt Isten, és ruházhatta fel hatalommal a kísértésekkel szemben.

Azt olvastuk végezetül, hogy Jézus „engedelmességet tanult” imádságban vívott küzdelmei által. Ez arra tanít minket, hogy az imádság az engedelmesség tanulásának eszköze. Az Isten akarata, törvénye iránti önkéntes és teljes engedelmesség pedig a legnehezebb lecke számunkra, megromlott természetünk miatt, de egyben a legfontosabb is üdvösségünk szempontjából.

Lukács evangéliuma 6. fejezetében olvasuk: „Azokban a napokban kiment a hegyre imádkozni, és az éjszakát Istenhez való imádkozásban töltötte. Amikor megvirradt, előszólította tanítványait... Az egész sokaság igyekezett őt illetni, mert erő származott belőle és mindenkit meggyógyított.” (12-13, 19)

Az igazi imádság azért igényel bizonyos időt, mert az a legfőbb rendeltetése, hogy a lelki átforgalmazás ideje, alkalma legyen. A valódi imádságban megnyitjuk szívünket a Szentlélek befolyása előtt, s átadjuk neki, hogy Ő formálja, alakítsa, és teremtsen bennünk teljes összhangot Istennel és az Ő akaratával. Ez a legtöbbször magában foglal egy bizonyos, önmagunkkal vívott küzdelmet is, és ez időt igényel.

Azt olvastuk, hogy az egész éjszakát igénybe vevő imádság után „erő származott” Jézusból. Minden valóságos imádságnak megvan ez az eredménye. Mindig azonnal meghallgattatik

és jutalmat nyer az ilyen imádság. Ez pedig az a belső megújulás és kicserélődés, amellyel szükségletünk szerint gyakran együtt jár még egy fizikai erőtöbblet elnyerése is. A lelki és fizikai erő a Szentlélek imádságunk nyomán elnyert, bennünk és velünk munkálkodó jelenlétéből származik.

Összegzés

Miben áll, mit jelent a küzdő imádság? Két nagy, bennünket a bűnbe sodró ellenséggel szemben kell használnunk a küzdő ima fegyverét: a félelem és a csüggedés ellen, valamint „én”-szerető, ösztönös természetünk követelő igényei ellen. Imában küzdeni ezek legyőzéséért azt jelenti, hogy Istennel együtt, Isten segítségét igénybe véve harcolunk ellenük. Tehát nem egyedül vesszük fel a harcot ezekkel, hanem imádságunk folyamán újra meg újra kérjük, megragadjuk Isten Lelkének segítségét a belülről támadó rohamok ellen, és kitartunk a küzdelemben, míg csak tökéletes győzelmet nem nyerünk a félelem szorítása, sátán vádjai, csüggesztése, vagy pedig a saját énünk, természetünk ellenkezésével szemben, hatalmas szövetségesünk ereje által.

Az imádság folyamán megnyitjuk szívünk ajtaját a Szentlélek előtt, és kérjük, hogy tisztítsa meg szívünket, teremtsen benne tökéletes békét, Isten akaratával való teljes összhangot. Sokszor nem tudjuk ezt azonnal és teljes szívből kérni, mert énünk másik fele tiltakozik, lázad az önátadás ellen. Éppen ezért lesz az imádságból küzdő imádság. Mert amint természetünk belső ellenkezését tapasztaljuk, nem feladjuk az imádságot, hanem legbensőbb énünk istenfélelmével annál jobban kapaszkodunk Isten hatalmas karjába, annál jobban kiáltunk segítségéért, míg csak vissza nem nyerjük belső szabadságunkat, míg csak egész lényünk összhangba nem jut akaratunk igazi döntésével.

„Jézus hitét” követni a gyakorlatban annyi, mint Jézus imaéletét követni. Mert a hit lényege az önátadás, ezt pedig csak a Jézus könyörgeihez hasonló küzdő imádság által tudjuk megvalósítani. Le kell győznünk hozzá a félelmet, a csüggedést, saját természetünk belső ellenállását, és Sátán vádjait. A küzdő, kitartó imádság folyamán azonban beérik és teljessé lesz bennünk a hit. Ennek természetes következménye viszont az, hogy felruháztatunk mennyei erővel, megkereszteltünk Szentlélekkel.

Felhívás

Isten új látást ajándékoz ma nekünk, hogy ezáltal előkészítsen a valódi győzelemre. Rajtunk áll, hogy tapasztalati valósággá is tesszük-e ezt életünkben. Csak egy dolog szükséges hozzá:

oly nagyra kell értékelnünk a Megváltó iránti hálatartozásunkat és az üdvösség ajándékát, hogy készeknek kell lennünk arra, hogy „restszívűségünket” (Lk 24,25) megtagadjuk érte. Ha erre készek vagyunk, Isten bizonyosan megtanít mindannyiunkat az igazi imádkozásra a Szentlélek által.

(A tanulmányokat összeállította:
Vankó Zsuzsa)